القرآن الكريم

آسان ترجمه

# تعلیم القرآن

تکي په تکي
او روانه ترجمه

مولف:۔ ڈاکٹر محمد دین

سُوْرَةُ بَنِیْۤ اِسْرَآءِیْلَ مَكِّیَّةٌ وَّ هِیَ مِائَةٌ وَّ اِحْدٰی عَشَرَ اٰیَةً وَّ اِثْنَا عَشَرَ رُكُوْعًا

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

سورۃ بنی اسرآءیل په مکه کښې نازل شو (شروع) د الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے په دے کښې ۱۱۱ آیتونه او ۱۲ رکوع گانې

شروع کوم د الله په نوم چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے.

سُبْحٰنَ الَّذِیْۤ اَسْرٰی بِعَبْدِهٖ لَیْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

پاک دے | هغه ذات چه | بوتلو | خپل بنده | د شپے | له مسجد | حرام نه

(الله) هغه پاک ذات دے چه خپل بنده (محمد صلی الله علیه وسلم) ئے شپه په شپه د مسجد حرام (خانه کعبه) نه

اِلَی الْمَسْجِدِ الْاَقْصَا الَّذِیْ بٰرَكْنَا حَوْلَهٗ لِنُرِیَهٗ

طرف د مسجد اقصی ته | هغه کوم له چه | برکت ورکړو مونږ | چار چاپیره د هغے | چه وښایو مونږ ده ته

مسجد اقصی (بیت المقدس) ته بوتلو چه د هغے گیرچاپیره (علاقے) له مونږ برکتونه ورکړی دی چه مونږ ده ته خپلے

مِنْ اٰیٰتِنَا ؕ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِیْعُ الْبَصِیْرُ ۝۱ وَ اٰتَیْنَا مُوْسَی الْكِتٰبَ وَ جَعَلْنٰهُ

خپلے نخښے | بیشکه هغه | آوریدونکے | لیدونکے دے | او ورکړو مونږ | موسیٰ ته | کتاب | او مونږ جوړ کړو هغه

نخښے وښایو، بیشکه الله تعالیٰ آوریدونکے او لیدونکے دے او مونږ موسیٰ ته کتاب ورکړو او دا (کتاب) مونږ

هُدًی لِّبَنِیْۤ اِسْرَآءِیْلَ اَلَّا تَتَّخِذُوْا مِنْ دُوْنِیْ وَكِیْلًا ؕ۝۲ ذُرِّیَّةَ مَنْ

هدایت | بنی اسرائیلو د پاره | چه تاسو مه نیسئ | بے له ما نه | څوک کارساز | اے اولاده! د هغه چا

بنی اسرائیلو د پاره د هدایت ذریعه گرځولے وه چه (خبردار) زما نه بغیر بل هیڅوک خپل کارساز ونه گرځوئ اے د هغه چا اولاده

حَمَلْنَا مَعَ نُوْحٍ ؕ اِنَّهٗ كَانَ عَبْدًا شَكُوْرًا ۝۳ وَ قَضَیْنَاۤ

مونږ سواره کړل | د نوح سره | بیشکه هغه وو | بنده | شکرگزار | او لیږلی وو مونږ

چه مونږ د نوح سره (په کشتئ کښې) سواره کړی وی، بیشکه نوح یو شکرگزار بنده وو. او مونږ بنی اسرائیلو ته په

اِلٰی بَنِیْۤ اِسْرَآءِیْلَ فِی الْكِتٰبِ لَتُفْسِدُنَّ فِی الْاَرْضِ مَرَّتَیْنِ

بنی اسرائیلو د پاره | په کتاب کښې | چه تاسو به فساد کوئ | په زمکه کښې | دوه ځله

خپل کتاب کښې دا خبره په گوته کړے وه چه تاسو به په ملک کښې دوه ځله فساد کوئ

وَ لَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِیْرًا ۝۴ فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ اُوْلٰىهُمَا بَعَثْنَا

او تاسو به خامخا سرکشي کوئ | سرکشي لویه | پس هرکله چه راشي | (وخت د) وعدے | په دواړو کښې د وړومبئ | نو راوبه لیږو

او ډیره سرکشي به کوئ، پس هرکله چه په دواړو کښې د وړومبئ وعدے (د پوره کیدو) وخت راغے

عَلَیْكُمْ عِبَادًا لَّنَاۤ اُولِیْ بَاْسٍ شَدِیْدٍ فَجَاسُوْا خِلٰلَ الدِّیَارِ ؕ

په تاسو باندې | خپل بندگان | جنگیالی | سخت | پس دوی به ورننوځی | په مینځ د کورونو کښې

نو مونږ په تاسو باندې خپل داسے بندیان وگومارل چه هغوئ ډیر جنگیالی وو، نو ستاسو په کورونو کښې ورننوتل او دا یو

وَ كَانَ وَعْدًا مَّفْعُوْلًا ۝۵ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَیْهِمْ وَ اَمْدَدْنٰكُمْ

او دا یوه وعده وه | چه پوره کیدونکے وه | بیا مونږ درکړله | تاسو ته | غلبه | په دوی باندې | او مونږ تاسو له مدد درکړو

داسے وعده وه چه خامخا به پوره کیدله. بیا مونږ (دوباره) تاسو له په هغوئ باندې غلبه درکړله او په مالونو او په

بِاَمْوَالٍ وَّبَنِيْنَ وَجَعَلْنٰكُمْ اَكْثَرَ نَفِيْرًا ۝٦ اِنْ اَحْسَنْتُمْ اَحْسَنْتُمْ
په مالونو | او ځامنو نو سره | او مونږ جوړ کړئ تاسو | زیات | لښکر | که چیرے نیکي وکړه تاسو | نو نیکي مو وکړه
ځامنو مو ستاسو امداد وکړو او تاسو له مو یو لوئے قوت جوړ کړو . که تاسو ښه کړئ نو خپل ځان د پاره

لِاَنْفُسِكُمْ ۚ وَاِنْ اَسَاْتُمْ فَلَهَا ؕ فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ
د خپلو ځانونو د پاره | او که چیرے تاسو بدي وکړه | نو خپلو ځانونو د پاره | بیا هر کله چه راغے | (وخت) د دویمے وعدے
ښه کوئ ، او که بد کوئ نو ځان سره په بد کوئ ، نو بیا چه د دویمے ځل وخت راغے

لِيَسُوْٓءٗا وُجُوْهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوْهُ اَوَّلَ مَرَّةٍ
چه دوی وران کړی | مخونه ستاسو | او چه دوی داخل شی | جومات ته | څنګه چه دوی داخل شوی وو | په اول ځل
چه هغه (دښمن) ستاسو مخونه وران کړی او هغوی په مسجد (اقصیٰ) کښے ورننوځی لکه چه هغوی په اول ځل ورننوتی

وَّلِيُتَبِّرُوْا مَا عَلَوْا تَتْبِيْرًا ۝٧ عَسٰى رَبُّكُمْ اَنْ يَّرْحَمَكُمْ ۚ
او چه تس نس کړی | کوم ځائے چه غلبه بیا مومی | په پوره تس نس کولو سره | امید دے چه | ستاسو رب | هغه به رحم وکړی په تاسو
وو او دا چه کوم ځائے غلبه بیا مومی هغه پوره برباد کړی . امید دے چه ستاسو رب به په تاسو رحم وکړی .

وَاِنْ عُدْتُّمْ عُدْنَا ۘ وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكٰفِرِيْنَ وقف لازم
او که چیرے | تاسو راواپس کیږئ | نو مونږ به هم راواپس شو | او جوړ کړے مونږ | دوزخ | کافرانو د پاره
او که تاسو بیا هغه شان وکړل نو مونږ به هم هغه کوو او مونږ دوزخ کافرانو د پاره قید خانه جوړه

حَصِيْرًا ۝٨ اِنَّ هٰذَا الْقُرْاٰنَ يَهْدِيْ لِلَّتِيْ هِيَ اَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ
قید خانه | بیشکه دا | قرآن | لاره ښائی | هغه کومه چه | ډیره زیاته نیغه ده | او زیرے ورکوی
کړے ده . بیشکه دا قرآن هغه لاره ښائی کومه چه بالکل نیغه ده ، او کوم ایماندار

الْمُؤْمِنِيْنَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ الصّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمْ اَجْرًا كَبِيْرًا ۝٩
مؤمنانو ته | هغه کوم چه | عمل کوی | ښه | چه بیشکه دوی له | اجر دے | لوئے
چه نیک کارونه کوی هغوی ته زیرے ورکوی چه د هغوی د پاره ډیر لوئے اجر مقرر دے .

وَّاَنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ۝١٠ ع ۱
او دا چه کوم خلق | ایمان نه راوړی | په آخرت | مونږ تیار کړے دے | هغوی د پاره | عذاب | دردناک
او دا چه کوم خلق په آخرت باندے ایمان نه راوړی مونږ هغوی د پاره دردناک عذاب تیار کړے دے

وَيَدْعُ الْاِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَآءَهٗ بِالْخَيْرِ ؕ وَكَانَ الْاِنْسَانُ
او دعا کوی | انسان | د بدئ | په شان د دعا د هغه | د نیکئ | او دے | انسان
او ځنے انسانان د عذاب د پاره داسے دعا غواړی لکه چه هغه د نیکئ دعا غواړی ، او انسان ډیر تلوار کوونکے

عَجُوْلًا ۝١١ وَجَعَلْنَا الَّيْلَ وَالنَّهَارَ اٰيَتَيْنِ فَمَحَوْنَآ اٰيَةَ الَّيْلِ
تلوار کوونکے | او مونږ جوړے کړی دی | شپه | او ورځ | دوه نخښے | بے نوره کړه مونږ | نخښه | د شپے
دے . او مونږ د شپے او د ورځے ته دوه نخښے جوړے کړی دی نو د شپے هغه نخښه مو تته کړے

وَجَعَلْنَآ اٰيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوْا فَضْلًا مِّنْ رَّبِّكُمْ

او جوړه کړه موږ | نښنه د ورځې | روښانه | چه تاسو ولټوئ | فضل (روزي) | د رب خپل

ده او د ورځې نښنه مو روښانه کړې ده چه تاسو پکښې د خپل رب فضل لټولے شئ

وَلِتَعْلَمُوْا عَدَدَ السِّنِيْنَ وَالْحِسَابَ ؕ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنٰهُ

او چه تاسو معلوم کړئ | شمیر | د کلونو | او حساب | او هر څیز | موږ بیان کړو

او چه د کلونو شمیر او (نور) حساب درته معلومیږی ، او هر څیز موږ په تفصیل سره بیان

تَفْصِيْلًا ١٢ وَكُلَّ اِنْسَانٍ اَلْزَمْنٰهُ طٰٓئِرَهٗ فِيْ عُنُقِهٖ ؕ وَنُخْرِجُ

په تفصیل سره | او هر انسان | نوړند کړو موږ | د ده قسمت (عملنامه) | د ده په غاړه کښې | او موږ به راوباسو

کړے دے . او موږ د هر چا عملنامه د هغه د غاړے امیل کړے دے ، او د قیامت په

لَهٗ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ كِتٰبًا يَّلْقٰىهُ مَنْشُوْرًا ١٣ اِقْرَاْ كِتٰبَكَ ؕ

ده د پاره | په ورځ د قیامت | یو کتاب | چه وبه مومی هغه | سپړد لے | ولوله | خپل کتاب (عملنامه)

ورځ به ورته یوه عملنامه مخامخ کیږدو چه سپړدلے به ئے وويني (او ورته به ویلے شي) خپله عملنامه ولوله

كَفٰى بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيْبًا ١٤ مَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا

کافی یې | ته پخپله | نن ورځ | د خپل ځان خلاف | حساب اخستونکے | چا چه | لاره بیا موندله | نو یقیناً

نن ته د خپلے عملنامے د حساب د پاره په خپله کافی یې . څوک چه په سمه لار ځی نو یقیناً د

يَهْتَدِيْ لِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ؕ وَلَا تَزِرُ

هغه لاره بیا موندله | خپل ځان د پاره | او څوک چه ګمراه شو | نو بیشکه چه ګمراه شو | خپل ځان د پاره | او نه وچتوی پیټے

خپلے فائدے د پاره ځی ، او څوک چه بے لارے شی نو هغه د خپل نقصان د پاره بے لارے شی او هیڅوک به د

وَّازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى ؕ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِيْنَ حَتّٰى نَبْعَثَ رَسُوْلًا ١٥

څوک پیټے وچتونکے | پیټے د بل | او نه یو موږ | عذاب ورکوونکی | ترڅو چه | موږ ولیږو | څوک پیغمبر

بل پیټے نه وچتوی ، او موږ عذاب نه ورکوو ترڅو چه یو پیغمبر ونه لیږو

وَاِذَآ اَرَدْنَآ اَنْ نُّهْلِكَ قَرْيَةً اَمَرْنَا مُتْرَفِيْهَا فَفَسَقُوْا فِيْهَا

او هر کله چه | موږ وغواړو | چه موږ هلاک کړو | یو کلے | نو موږ حکم وکړو | د هغه مالدارو خلقو ته | نو هغوی نافرمانی وکړه په دے

او هر کله چه موږ اراده وکړو چه یو کلے به هلاک کړو نو د هغه ځائے مالدارو خلقو ته حکم وکړو نو (د حکم نو منلو په ځائے) هغوی

فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنٰهَا تَدْمِيْرًا ١٦ وَكَمْ اَهْلَكْنَا

بیا ثابته شوه په هغوی بانړے | خبره (د عذاب) | پس هلاک کړل موږ هغوی | په پوره شان هلاک | او څومره | موږ هلاک کړل

پکښے ورانی شروع کړی نو د عذاب تاپه پورے ولګی نو موږ هغه تباه او برباد کړو او موږ څومره (ډیر) استونه

مِنَ الْقُرُوْنِ مِنْۢ بَعْدِ نُوْحٍ ؕ وَكَفٰى بِرَبِّكَ بِذُنُوْبِ عِبَادِهٖ

کلی | د نوح نه پس | او کافی دے | ستا رب | په ګناهونو | د بندګانو خپلو

د نوح علیه السلام نه پس هلاک کړی دی ، او دا کافی ده چه ستا رب د خپلو بندګانو د ګناهونو

خَبِيْرًاۢ بَصِيْرًا ﴿١٧﴾ مَنْ كَانَ يُرِيْدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهٗ فِيْهَا

خبردار | بینا | څوک چه | غواړي | په تلونکې (په دنیا کښې) | موږ به ژر ورکړو | هغهٔ ته | په دې (دنیا) کښې

خبردی او هر څهٔ وینی ګوری ، څوک چه په تلونکې دَ دنیا (ګټو) خواهش لری موږ به ورله په تلونکې په دنیا کښې

مَا نَشَآءُ لِمَنْ نُّرِيْدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهٗ جَهَنَّمَ ۚ يَصْلٰىهَا

څومره چه موږ وغواړو | چا دَ پاره | چه موږ وغواړو | بیا | موږ به مقرر کړے دے | هغهٔ دَ پاره | دوزخ | هغه به داخلیږی په دې کښې

ورکړو څومره چه وغواړو او دَ چا په حقله چه وغواړو ، خو بیا به ورله دوزخ تیار کړو چه په هغې کښې به په بد حالت

مَذْمُوْمًا مَّدْحُوْرًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ اَرَادَ الْاٰخِرَةَ وَسَعٰى لَهَا سَعْيَهَا

بد حاله | شړلے شوے | او څوک چه غواړی | آخرت | او کوشش وکړو هغهٔ | دِ دې دَ پاره | دَ دې مناسب کوشش

او بد چاله ورننوځی . او څوک چه دَ آخرت خواهش ساتی او هغې له دَ هغې په مناسب کوشش کوی

وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَاُولٰٓئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَّشْكُوْرًا ﴿١٩﴾ كُلًّا نُّمِدُّ هٰٓؤُلَآءِ

او دے مؤمن دی | پس هم داخلق دی | چه کوشش دَ دوی | قبول شو | هر یو له | موږ ورکوو | دوی ته هم

او مؤمن هم وی ، نو دَ داسے خلقو کوشش ته به مقبول وی . موږ دَ هر چا امداد کوو دَ دوی هم

وَهٰٓؤُلَآءِ مِنْ عَطَآءِ رَبِّكَ ۭ وَمَا كَانَ عَطَآءُ رَبِّكَ مَحْظُوْرًا ﴿٢٠﴾

او دوی ته هم | له بخښش | دَ رب ستا نه | او نهٔ دے | بخښش | ستا دَ رب | منع شوے

او دَ هغوی هم دا ستا دَ رب ورکړه ده ، او ستا دَ رب ورکړه په چا بنده نهٔ ده .

اُنْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلٰى بَعْضٍ ۭ وَلَلْاٰخِرَةُ اَكْبَرُ دَرَجٰتٍ

وګوره | چه څنګه | موږ فضیلت ورکړو | ځینو له | په ځینو باندې | او خامخا آخرت دے | لویو درجو والا

ته وګوره ! چه موږ دوی له څنګه په یو بل باندې (په دنیا کښې) فضیلت ورکړے دے او البته دَ آخرت درجے دَ قدر لوئے

وَّاَكْبَرُ تَفْضِيْلًا ﴿٢١﴾ لَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُوْمًا

او ډیر لوئے | په فضیلت کښې | مهٔ مقرروه | دَ الله سره | څوک بل معبود | پس ته به کښینے | بد حاله

او په فضیلت کښې دَ قدر لوئے زیاتے دی . الله سره څوک بل معبود مهٔ جوړوه ، کنی بد حاله بے مدد ګاره به

مَّخْذُوْلًا ﴿٢٢﴾ وَقَضٰى رَبُّكَ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّآ اِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ ع ۲

بے مدد ګاره | او حکم کړے دے | ستا رب | چه عبادت مهٔ کوئ | مګر صرف دَ هغهٔ | او مور پلار سره

ناست پاتے شے . او ستا رب دا حکم کړے دے چه بے دَ هغهٔ نه دَ بل هیچا عبادت مهٔ کوئ او مور پلار سره

اِحْسَانًا ۭ اِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ اَحَدُهُمَآ اَوْ كِلٰهُمَا

احسان کوئ | که چرے دوی ورسیږی | تا سره | بوډاوالی ته | یو له دوی نه | یا دوی دواړه

ښهٔ سلوک ساتئ . که په دوی کښې یو یا هغه دواړه ستا په وړاندې بوډاوالی ته ورسیږی

فَلَا تَقُلْ لَّهُمَآ اُفٍّ وَّلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَّهُمَا قَوْلًا

پس مهٔ وایه | دوی ته | اُف (هم) | او رټنه مهٔ کوه دوی ته | او وایه | دوی ته | خبره

نو تاسو دوی ته اُف قدر له هم وَنهٔ کړئ او دوی مهٔ رټئ او دوی سره په نرمئ خبره

كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُل

اود وایه | له مهربانئ نه | دَ عاجزئ | وزر | دوی دَ پاره | او ښکته کړه | ښه

او دا سې دا یه چه ، وسیږه دَ عاجزئ نه تیټ وزر په مینه محبت سره په وړاندې دَ هغوئ او . کوه

رَّبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ

ښه پوهیږی | ستاسو رب | په وړوکوالی کښې | چه دوی زه پالل یم | لکه څنګه | په دې دواړو رحم وکړه | اے ربه زما!

اے زما ربه ! په دې دواړو باندې رحم وکړه لکه چه دوی په وړوکوالی کښې زما پالنه کړې ده ، هغه چه ستاسو په

بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ ۚ إِن تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ

په هغه | چه ستاسو په زړونو کښې دی | که چرے یئ تاسو | نیکان | نو بیشکه هغه | دے | رجوع کوونکو دَ پاره

زړونو کښې دی ستاسو رب ته ښه معلوم دی - که تاسو نیکان یئ ، نو هغه دَ توبه ایستونکو خلقو دَ پاره

غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ

بخښونکے | او ورکړه | رشته دار ته | حق دَ هغه | او مسکین | او مسافر ته

بخښونکے دے - او رشته دار ، محتاج او مسافر ته دَ هغوئ حق ورکړه

وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ

او فضول خرچی مه کوه | په فضول خرچئ کولو سره | بیشکه فضول خرچ کوونکی | دی | وروڼه | دَ شیطانانو

او مال بے ځایه مه الوزوه بیشکه فضول خرچه خلق دَ شیطانانو وروڼه دی

وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾ وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ

او دے | شیطان | دَ خپل رب | ناشکره | او که چرے ته مخ واړوے | له دوی نه

او شیطان دَ خپل رب ډیر زیات ناشکره دے او که چرے ته له دوی نه څنګ کوے دَ پاره

ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُل لَّهُمْ قَوْلًا

په انتظار کښې | دَ رحمت | دَ خپل رب | چه ته اُمید کوے دَ هغې | نو وایه | هغوئ ته | خبره

دَ دے چه ستا دَ رب له طرفه هغه فراخی راشی چه ستا ورته اُمید وی نو هغوئ ته په نرمئ سره جواب

مَّيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا

په نرمئ | او مه ساته | خپل لاس | تړلے | خپل څټ پورے | او مه خوروه هغه

ورکوه - او خپل لاس خپل څټ پورے تړلے مه ساته (یعنی شُوم مه جوړیږه ) ، او نه ئے بالکل پرانستی

كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ

په پوره خورولو سره | پس ته به کښینے | ملامته | تش لاسے | بیشکه ستا رب | فراخه کوی

چلوه ، ګنی ملامته تش تور لاس به ناست پاتے شے ، بیشکه ستا رب چا دَ پاره چه غواړی

الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ

روزی | چا دَ پاره چه غواړی | او تنګوی | بیشکه هغه | دے | په خپلو بندګانو

رزق فراخه کوی او (چا دَ پاره چه غواړی) تنګوی یقیناً هغه له خپلو بندګانو نه ښه

خَبِيْرًا بَصِيْرًا ﴿۳۰﴾ وَلَا تَقْتُلُوْٓا اَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ اِمْلَاقٍ ۭ

خبردار | دانا | او مهٔ وژنئ تاسو | اولاد خپل | له ویرے | دَ تنګسټۍ نه

خبردے او هرڅهٔ وینکوری ۰ او خپل اولاد دَ غریبۍ دَ ویرے نه مهٔ وژنئ ،

نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَاِيَّاكُمْ ۭ اِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْاً كَبِيْرًا ﴿۳۱﴾

موږ | روزی ورکوو دوی ته | او تاسو ته (هم) | بیشکه دَ دوی وژل | دے | ګناه | لویه

موږ هغوئ له هم روزی ورکوو او تاسو له هم ۰ بیشکه دَ دوئ وژل ډیر غټ جرم دے

وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنٰٓى اِنَّهٗ كَانَ فَاحِشَةً ۭ وَسَاۗءَ سَبِيْلًا ﴿۳۲﴾

او مهٔ نږدے کیږئ | زنا ته | بیشکه دا | دے | بے حیائی | او بد دے | لار دے

او دَ زنا خوا ته هم مهٔ ورنږدے کیږئ دا غټه بے شرمی دے او ډیره خرابه لار دے.

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِيْ حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ ۭ

او مهٔ وژنئ | (هغه) نفس | کوم چه حرام کړے دے | الله | مګر | په حق سره

او هغه نفس مهٔ وژنئ دَ کوم (وژل) چه الله تعالیٰ حرام کړی دی مګر په جائزه

وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُوْمًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهٖ سُلْطٰنًا

او څوک چه ووژلے شو | په ظلم سره | پس موږ ورکړے دے | دَ دهٔ وارث ته | قوت (اختیار)

او څوک چه برناحقه ووژلے شی نو موږ دَ هغهٔ وارث ته اختیار (دَ قصاص) ورکړے دے

فَلَا يُسْرِفْ فِّي الْقَتْلِ ۭ اِنَّهٗ كَانَ مَنْصُوْرًا ﴿۳۳﴾ وَلَا تَقْرَبُوْا

پس زیاتے دِ نهٔ کوی | په وژلو کښے | بیشکه دَ دهٔ | به مدد کولے شی | او مهٔ نږدے کیږئ

نو دهٔ له پکار دی چه (دَ قاتل) په وژلو کښے زیاتے نهٔ کوی ولے چه دهٔ ته مدد ورکړے شوے دے. او دَ یتیم مال ته

مَالَ الْيَتِيْمِ اِلَّا بِالَّتِيْ هِىَ اَحْسَنُ حَتّٰى يَبْلُغَ

مال | دَ یتیم ته | مګر په هغه طریقه | چه هغه | دَ ټولو نه ښه وی | تر دے چه | هغه ورسیږی

نږدے هم مهٔ ځئ مګر صرف په هغه طریقه چه دَ دهٔ په حق کښے غوره وی تر دے چه هغه پوخ عمر

اَشُدَّهٗ ۠ وَاَوْفُوْا بِالْعَهْدِ ۚ اِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْـُٔوْلًا ﴿۳۴﴾ وَاَوْفُوا

ځپلے ځوانئ ته | او پوره کوئ | وعده | بیشکه | دَ وعدے به | تپوس کولے شی | او پوره ورکوئ

ته ورسیږی او دَ وعدے پابندی ساتئ بیشکه دَ وعدے په حقله به تپوس پوښتنه کیږی ۰ او چه (څه)

الْكَيْلَ اِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوْا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيْمِ ۭ ذٰلِكَ خَيْرٌ

پیمانه | هر کله چه تاسو پیمانه کوئ | او تول کوئ | په تله | سمه | دا | بهتره

پیمانه کوئ نو پوره پوره نے پیمانه کوئ او (چه تول کوئ نو) په سمه برابره تله باندِ تول کوئ دا ډیر غوره دے

وَّاَحْسَنُ تَاْوِيْلًا ﴿۳۵﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ ۭ

او ډیره ښهٔ دهٔ | په لحاظ دَ انجام | او مهٔ ځه | هغه څیز پسے چه نشته دَ | تا ته | دَ هغے څهٔ | علم

او دَ انجام په لحاظ سرهٔ دَ ټولو نه ښهٔ دے. او په هغه خبرے پسے مهٔ ځه دَ کومے چه تا ته (پوره) علم نهٔ وی

إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰٓئِكَ كَانَ عَنْهُ

بیشکه | غوږ | او سترګه | او زړه | دغه ټول ددوی به | له دغه نه

بیشکه دغوږونو، سترګو او د زړه دغه ټولو څیزونو په حقله به دهر چا نه پوښتنه

مَسْـُٔولًا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمْشِ فِى الْأَرْضِ مَرَحًا ۖ إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ

پوښتن کیږي | او تلل مه کوه | په زمکه کښې | په غرور سره | بیشکه ته | هیڅ کله نه شې شلولے

کیږي. او د زمکے په مخ ایغ نیغ مه ګرځه ته خو نه زمکه شلولے

الْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذَٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُۥ

زمکه | او هیڅ کله نه شې رسیدلے | غرونو ته | په اوږدوالي کښې | دا ټول | خراب کارونه

شې او نه په اوږدوالي کښې غرونو ته رسیدلے شې. دا ټول خراب کارونه ستا د رب په

عِندَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾ ذَٰلِكَ مِمَّآ أَوْحَىٰٓ إِلَيْكَ رَبُّكَ

ستا د رب په نزد | ناخوښه دي | دا (په هغه خبرو) کښې دي | چه وحی رالیږلې ده | ستا طرف ته | ستا رب

نزد بالکل ناخوښه دي. دا (ټولے) خبرے په هغه حکمت کښې شمیرلې شي چه ستا پروردګار

مِنَ الْحِكْمَةِ ۗ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتُلْقَىٰ

له حکمت نه | او مه جوړوه | د الله سره | څوک بل معبود | چه بیا ته دوزخ کښې

تا ته رالیږلے دے. او د الله تعالیٰ سره بل معبود مه شریکوه، ګنې په دوزخ کښې

فِى جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا ﴿٣٩﴾ أَفَأَصْفَىٰكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ

په دوزخ کښې | ملامته شوے | شړلے شوے | آیا غوره کړي یې تاسو | ستاسو رب | ځامنو د پاره

په ملامته او ذلیل شوے غورځولے شې. (اے مشرکانو!) آیا ستاسو رب تاسو له خو ځامن درکړل

وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَٰٓئِكَةِ إِنَٰثًا ۚ إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾

او نیولي یې دي | فرښتې (ځان د پاره) | لونړه | بیشکه تاسو | البته وایئ | خبره ډیره (سخته)

او ځپله هغه (ځان له) فرښتې لونړه جوړے کړي دي؟ بیشکه تاسو ډیره سخته خبره کوئ.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِى هَٰذَا الْقُرْءَانِ لِيَذَّكَّرُوا۟ ۖ وَمَا يَزِيدُهُمْ

او یقیناً مونږ په رنګ رنګ بیا کړے دے | په دے قرآن کښې | چه دوی نصیحت حاصل کړي | او نه زیاتوي ددوی (دا قرآن)

او مونږ په دے قرآن کښې (د توحید مضمون) په رنګ رنګ بیان کړے دے چه دوی پرے پوهه شي. مګر (دا دے نه خو)

إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾ قُل لَّوْ كَانَ مَعَهُۥٓ ءَالِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ

مګر | په نفرت کښې | دوی ته | که چرے وے | هغه سره | نور معبودان | لکه څنګه چه | دوی وائي

د دوی (کفارو) نفرت نور زیاتیږي. ورته ووایه که چرے الله تعالیٰ سره نور معبودان هم وے لکه چه دوی وائي

إِذًا لَّابْتَغَوْا۟ إِلَىٰ ذِى الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ سُبْحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ

نو د غه وخت به | دوی ضرور لټولے وه | د عرش د مالک طرف ته | څه لار ته | پاک دے هغه | او اوچت دے

نو په دے صورت کښې به دوی د عرش د مالک طرف ته ضرور څه لار لټولے وه. هغه د دا سے خبرو نه پاک دے

عَمَّا يَقُوْلُوْنَ عُلُوًّا كَبِيْرًا ﴿۴۳﴾ تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوٰتُ السَّبْعُ

له هغه څهٔ نه | چه دوئ وائی | په اوچتوالی | لوئے سره | پاکی بیانوی | دَهغهٔ | آسمانونه | اووهٔ واره

او ځهٔ چه دا خلق وائی له هغے نه هغه زیات اُوچت او لوئے دے ۔ اُووهٔ آسمانونه او زمکه او هغه ټول څیزونه

وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهِنَّ ؕ وَاِنْ مِّنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهٖ

او زمکه | او هغه څهٔ چه په دے کښے دی | او نهٔ دے | هیڅ څیز | مگر پاکی بیانوی | دَهغهٔ په حمد سره

چه په دے کښے آباد دی دَهغهٔ پاکی بیانوی او داسے څیز نشته چه هغه دَالله دَتعریف سره دَهغهٔ پاکی

وَلٰكِنْ لَّا تَفْقَهُوْنَ تَسْبِيْحَهُمْ ؕ اِنَّهٗ كَانَ حَلِيْمًا غَفُوْرًا ﴿۴۴﴾

لیکن | تاسو نهٔ پوهیږئ | په تسبیح یادولو دَ دوئ | بیشکه هغه | دے | دَ زغم خاوند | بخښونکے

نهٔ بیانوی، خو تاسو دَهغوئ په تسبیح نهٔ پوهیږئ ، بیشکه هغه ډیر حلیم (او) بخښونکے دے۔

وَاِذَا قَرَاْتَ الْقُرْاٰنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ

او هر کله چه لولے تهٔ | قرآن | موږ کوو | په مینځ ستا | او په مینځ دَ هغو چا کښے | چه ایمان نهٔ راوړی

او هر کله چه تهٔ قرآن لولے ، نو موږ ستا او دَهغه خلقو ترمینځهٔ چه په آخرت باندے ایمان نهٔ

بِالْاٰخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُوْرًا ﴿۴۵﴾ لا وَّجَعَلْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً

په آخرت | یوه پرده | پټه | او موږ غورزولی دی | دَ دوئ په زړونو | پردے

راوړی یوه پټه پرده راواچوو ۔ او موږ دَهغوئ په زړونو داسے پردے واچوو چه

اَنْ يَّفْقَهُوْهُ وَفِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرًا ؕ وَاِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ

چه دوئ پوهه نهٔ شی په دے | او دَ دوئ په غوږونو کښے | درونوالے دے | او هر کله چه | تهٔ یادوے | خپل رب

هغوی پرے پوهه نهٔ شی او دَهغوئ په غوږونو کښے درونوالے پیدا کوو ، او هر کله چه تهٔ په قرآن کښے یوازے

فِي الْقُرْاٰنِ وَحْدَهٗ وَلَّوْا عَلٰٓى اَدْبَارِهِمْ نُفُوْرًا ﴿۴۶﴾ نَحْنُ اَعْلَمُ

په قرآن کښے | یوازے | نو دوئ گرځی | په شا گانو خپلو | په نفرت | موږ ښهٔ پوهه یُو

دَ خپل رب ذکر کوے ، نو هغوئ وړته شا کړی او په نفرت سره ترے نهٔ روان شی ، موږ ته ښهٔ معلومه

بِمَا يَسْتَمِعُوْنَ بِهٖٓ اِذْ يَسْتَمِعُوْنَ اِلَيْكَ وَاِذْ هُمْ

په کوم غرض چه | دوئ آوری دا | هر کله چه | دوی غوږ ږدی | ستا طرف ته | او هر کله چه دوی

ده چه دَکوم غرض دَپاره دا خلق آوریدنه کوی ځهٔ وخت چه دوئ تا ته غوږ ونیسی او ځهٔ وخت چه دوئ

نَجْوٰٓى اِذْ يَقُوْلُ الظّٰلِمُوْنَ اِنْ تَتَّبِعُوْنَ اِلَّا

پټ پټ صلاح مشوره کوی | هر کله چه | وائی | ظالمان | چه تاسو پیروی نهٔ کوئ | مگر

په خپل مینځ کښے پټے پټے صلاح مشوره کوی کوم وخت چه دا ظالمان وائی چه تاسو خو په یو داسے سړی پسے روان

رَجُلًا مَّسْحُوْرًا ﴿۴۷﴾ اُنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوْا لَكَ الْاَمْثَالَ

دَ یو سړی | چه په هغهٔ جادو شوے دے | وگوره | چه څنگه | بیانوی | تا دَپاره | مثالونه

یئ چه دَ جادو عمل پرے شوے دے ۔ وگوره ! چه دا خلق تا دَپاره څنگه مثالونه بیانوی؟

الربع

فَضَلُّوْا فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَبِيْلًا ﴿٤٨﴾ وَقَالُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا

پس دوی بې لارې شول | پس دوی نه شي موندلے | لاره | او دوی وائي | آیا هرکله چه مونږ شو

نو دوی په څنګه ګمراه شوی دی او سمه لاره موندلے نه شي. او دوی وائي چه آیا هرکله مونږ هډوکی او ذرې (ټکړې)

عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا ﴿٤٩﴾ قُلْ

هډوکی | او چوره | آیا مونږ به | بیا راپاڅولے شو؟ | په پیدائښت | نوی کښې؟ | ووایه

چوره شو نو د نوی سري به بیا راپیدا کیږو او بیا به راټولیږو؟ ورته ووایه

كُوْنُوْا حِجَارَةً اَوْ حَدِيْدًا ﴿٥٠﴾ اَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ

شئ تاسو | کاڼړی | یا اوسپنه | یا یو بل څه څیز | له هغو څه نه | چه لوئے وی

چه تاسو کاڼړی شئ یا اوسپنه شئ. یا څه بل سخت څیز چه ستاسو په خیال کښې (د هغې ژوندی کیدل)

فِيْ صُدُوْرِكُمْ ۚ فَسَيَقُوْلُوْنَ مَنْ يُّعِيْدُنَا ۭ قُلِ الَّذِيْ فَطَرَكُمْ

ستاسو په سینو (زړونو) کښې | بیا نو به ووائي | څوک به | مونږ بیا پیدا کړي؟ | ووایه | هغه کوم چه | تاسو پیدا کړی

ډیر ګران وي نو دوی به ضرور ووائي چه بیا نو مونږ به څوک بیا راژوندی کوي؟ ته ووایه چا چه تاسو په وړومبي

اَوَّلَ مَرَّةٍ ۚ فَسَيُنْغِضُوْنَ اِلَيْكَ رُءُوْسَهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هُوَ ۭ

په اول ځل | پس دوی به وخوزوي | ستا طرف ته | خپل سرونه | او دوی به وائي | کله به وي دا

ځل پیدا کړی وئ. نو (په تعجب سره) ستاسو په مخکښې به سرونه وخوزوي (یعني خبره به نه مني) او تپوس به وکړي چه دا

قُلْ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ قَرِيْبًا ﴿٥١﴾ يَوْمَ يَدْعُوْكُمْ فَتَسْتَجِيْبُوْنَ

ووایه | شاید | چه هغه وي | نږدے | په کومه ورځ چه | هغه راوبلي تاسو | نو تاسو به جواب ورکوئ (تعمیل به کوئ)

به کله وي؟ ورته ووایه کیدے شي چه هغه وخت نږدے راغلے وي. دا به په هغه ورځ وي چه (الله به) تاسو راوغواړي

بِحَمْدِهٖ وَتَظُنُّوْنَ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٥٢﴾ وَقُلْ

د هغه په ثنا سره | او تاسو به خیال کوئ | چه | تاسو (په دنیا کښې) پاتے شوي یئ | مګر لږ ساعت | او ووایه

نو تاسو به د هغه تعریف نه کوئ او د هغه حکم به منئ او دا خیال به کوئ چه تاسو خو ډیر لږ ساعت (په دنیا کښې) پاتے شوی وئ

لِّعِبَادِيْ يَقُوْلُوا الَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ ۭ اِنَّ الشَّيْطٰنَ يَنْزَغُ

زما بندګانو ته | چه (خبرې) هغه وائي | کومه چه | د ټولو نه ښه وي | بیشکه | شیطان | فساد اچوي

او زما بندګانو ته ووایه چه هغه خبره کوئ چه ډیره زیاته ښه وي. بیشکه شیطان د دوی ترمینځه فساد

بَيْنَهُمْ ۭ اِنَّ الشَّيْطٰنَ كَانَ لِلْاِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِيْنًا ﴿٥٣﴾ رَبُّكُمْ

د دوی په مینځ کښې | بیشکه | شیطان | دے | د انسان | دښمن | ښکاره | ستاسو رب

اچوي. بیشکه شیطان د انسان ښکاره دښمن دے. ستاسو رب

اَعْلَمُ بِكُمْ ۭ اِنْ يَّشَاْ يَرْحَمْكُمْ اَوْ اِنْ يَّشَاْ يُعَذِّبْكُمْ ۭ

ښه پوهه دے | په حال ستاسو | که چرې | هغه وغواړي | نو رحم به وکړي په تاسو | یا که چرې هغه وغواړي | نو عذاب به ورکړي تاسو ته

ته ستاسو حال ښه معلوم دے که چرے هغه وغواړي نو په تاسو به رحم وکړي یا که هغه وغواړي نو تاسو له به عذاب ورکړي

ع ۵ / ۵

وَمَآ اَرْسَلْنٰكَ عَلَيْهِمْ وَكِيْلًا ﴿٥٤﴾ وَرَبُّكَ اَعْلَمُ بِمَنْ

او مونږ نه يې ليږلې ته | په دوی باندې | ذمه وار | او ستا رب | ښه پوهه دے | په هغه څه چه

او مونږ ته د دوئ د پاسه څه ذمه وار څوليږلې نه يې . او ستا رب ته ښه معلوم دي څه چه په آسمانونو

فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيّٖنَ عَلٰى بَعْضٍ

په آسمانونو کښې | او زمکه کښې دی | او بيشکه | فضيلت ورکړے دے مونږ | ځينې پيغمبرانو ته | په ځينو باندې

او مزکه کښې (موجود) دی ، او مونږ ځينې نبيانو له په ځينې (نورو) باندې فضيلت ورکړے دے

وَاٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُوْرًا ﴿٥٥﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ

او ورکړو مونږ | داوُد ته | زبور | ووايه | را وبلئ تاسو | هغه څوک چه | تاسو يې ګمان کوئ

او مونږ داود له زبور (نومے کتاب) ورکړے دے . دوی ته ووايه چه تاسو د الله نه سوا نور څومره معبودان جوړ کړی دی

مِّنْ دُوْنِهٖ فَلَا يَمْلِكُوْنَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيْلًا ﴿٥٦﴾

سوا د هغه نه | پس دوی اختيار نه لری | د لرے کولو | د تکليف | له تاسو نه | او نه د بدلولو

هغوئ خو لږ را وبلئ هغوئ نه خو ستاسو څخه تکليف لرے کولے شي او نه (يو مصيبت) بدلولے شي .

اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ يَبْتَغُوْنَ اِلٰى رَبِّهِمُ الْوَسِيْلَةَ اَيُّهُمْ

هغه خلق | کوم چه | دوی رابلي | دوی لټوی | خپل رب طرف ته | وسيله | چه څوک له دوئ

دوئ چه څوک (په خدايئ باندې) بلي ، هغوئ پخپله د ځان په حقله د خپل رب نزديکت لټوی چه (وګوره چه)

اَقْرَبُ وَيَرْجُوْنَ رَحْمَتَهٗ وَيَخَافُوْنَ عَذَابَهٗ ؕ اِنَّ عَذَابَ

زيات نزدې دے | او دوی اُميد لری | د هغه د رحمت | او دوی ويريږی | د هغه د عذاب | بيشکه | عذاب

څوک الله ته ډير نزدے کيږي او د هغه د رحمت اُميد واردی او د هغه د عذاب نه ويريږی ؟ بيشکه چه ستا د رب

رَبِّكَ كَانَ مَحْذُوْرًا ﴿٥٧﴾ وَاِنْ مِّنْ قَرْيَةٍ اِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوْهَا

ستا د رب | چه له هغې نه ويره کيدے شي | او نه دے | هيڅ يو کلے | مګر مونږ | هلاکونکي يو د هغې

د عذاب نه ويره پکار ده . او (د کافرانو) داسے يو کلے نشته کوم چه مونږ د قيامت نه وړاندې

قَبْلَ يَوْمِ الْقِيٰمَةِ اَوْ مُعَذِّبُوْهَا عَذَابًا شَدِيْدًا ؕ كَانَ ذٰلِكَ

وړاندې | د ورځې د قيامت نه | يا عذاب ورکوونکي يو د هغې | په عذاب | سخت سره | دے | دا

وړاندې هلاک نه کړو يا د هغې کلي اوسيدونکو خلقو له سخت عذاب ور نه کړو ، دا (د الله) په کتاب

فِى الْكِتٰبِ مَسْطُوْرًا ﴿٥٨﴾ وَمَا مَنَعَنَآ اَنْ نُّرْسِلَ بِالْاٰيٰتِ

په کتاب کښې | ليکلے شوے | او نه دے يو منع کړی مونږ | چه مونږ وليږو | نخښې

کښې ليکلی پراته دی . او مونږ نخښې ليږل څه منع کړے ، چه وړاندې ينو خلقو

اِلَّآ اَنْ كَذَّبَ بِهَا الْاَوَّلُوْنَ ؕ وَاٰتَيْنَا ثَمُوْدَ النَّاقَةَ

مګر | دا چه دروغ ګڼلې دي | دا | وړاندې ينو خلقو | او ورکړے وه مونږ | ثمود ته | اُوښه

دا دروغ ګڼلے کړے وے ، او مونږ ثمود يانو ته اُوښه (د صالح د نبوت) ښکاره

مُبْصِرَةً فَظَلَمُوْا بِهَا ؕ وَمَا نُرْسِلُ بِالْاٰيٰتِ اِلَّا تَخْوِيْفًا ﴿۵۹﴾

تخښنه | پس ظلم وکړو دوی | په هغې | او نهٔ | لیږو موږ | نخښې | مګر د پاره د ویرولو

تخښه ورکړه ، نو هغوی په دے ظلم وکړو او موږ خو دا سے معجزے ویرولو د پاره رالیږو۔

وَاِذْ قُلْنَا لَكَ اِنَّ رَبَّكَ اَحَاطَ بِالنَّاسِ ؕ وَمَا جَعَلْنَا

او هرکله چه | موږ ووئیل | تا ته | بیشکه | ستا رب | راګیر کړی دی | خلق | او نهٔ دهٔ جوړه کړے موږ

او (اے نبی!) هغه وخت را یاد کړه چه موږ تا ته ووئیل چه ستا رب د ټولو خلقو نه را چاپیره کړے او دا موږ چه تا ته

الرُّءْيَا الَّتِيْٓ اَرَيْنٰكَ اِلَّا فِتْنَةً لِّلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُوْنَةَ

ښودنه | هغه چه | موږ ښودلے وُ تا ته | مګر آزمیښت | د پاره د خلقو | او هغه ونه | چه پرے لعنت شوے

کومه نظاره ښودلے ده هغه مو د خلقو د پاره د آزمیښت سبب وګرځوله ، او هغه ونه هم چه په قرآن کښے

فِي الْقُرْاٰنِ ؕ وَنُخَوِّفُهُمْ ۙ فَمَا يَزِيْدُهُمْ اِلَّا طُغْيَانًا كَبِيْرًا ﴿۶۰﴾ وَاِذْ

په قرآن کښے | او موږ ویروو دوی | پس نهٔ زیاتوی دا دوی | مګر په سرکشۍ | لویه (کښے) | او هرکله چه

پرے لعنت را غلے دے او موږ خو دا خلق بیا بیا ویروو خو په هغے باندې د دوی سرکشي نوره هم زیاتیږي ، او هرکله

قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِيْسَ ؕ قَالَ

موږ ووئیل | فرښتو ته | چه سجده وکړئ | آدمؑ ته | نو دوی سجده وکړه | سوا د ابلیس نه | دهٔ ووئیل

چه موږ فرښتو ته ووئیل چه تاسو آدمؑ (علیه السلام) ته سجده وکړئ نو بغیر د ابلیس نه ټولو سجده وکړه هغه ووئیل آیا زهٔ دهٔ

ءَاَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِيْنًا ﴿۶۱﴾ قَالَ اَرَءَيْتَكَ هٰذَا الَّذِيْ

آیا زهٔ سجده وکړم | هغه چا ته | چه تا پیدا کړو | له خټې نه | وئے وئیل | آیا ګتلی دی تا | دے کس ته

ته سجده وکړم کوم چه تا د خټې نه پیدا کړے دے ، ابلیس ووئیل چه ته خو دے سړی ته لږ وګوره چه تا په

كَرَّمْتَ عَلَيَّ ؗ لَئِنْ اَخَّرْتَنِ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَاَحْتَنِكَنَّ

چه عزت ورکړو تا | په ما باندې | که چرے تا مهلت را کړو ما ته | د قیامت تر ورځے پورے | نو بنیاد به او باسم زهٔ

ما باندې اُوچت کړے دے ، که چرے ته تر قیامته پورے ما له مهلت راکړے نو زهٔ به د دیو څو تنو نه

ذُرِّيَّتَهٗٓ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿۶۲﴾ قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ

د دهٔ د اولاد | سوا | د لږو نه | الله وفرمائیل | ځه ! | پس څوک چه | پیروی وکړي ستا | له دوی نه

بغیر د دهٔ ټول اولاد په خپل قابو کښے راولم ، حکم وشو چه ځه ! څوک چه له دوی نه ستا پیروی وکړي نو

فَاِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمْ جَزَآءً مَّوْفُوْرًا ﴿۶۳﴾ وَاسْتَفْزِزْ مَنِ

نو بیشکه | دوزخ | ستاسو سزا ده | سزا | پوره | او وغولوه | په چا چه

بیشکه دوزخ ستاسو د ټولو پوره پوره سزا ده ، او په دوی کښے چه ستا په چا

اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَاَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ

ستا وس رسي | له دوی نه | په خپل آواز سره | وزغلوه | په دوی باندې | سواره خپل

وس رسي نو هغوی په خپل آواز سره وغولوه او په دوی باندې (د خپلو فوجونو) سواره او پیاده

وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِى الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ وَعِدْهُمْ ؕ

او خپل پیادګان | او شریک شه دوی سره | په مالونو کښې | او په اولاد (کښې) | او وعده ورکړه دوی ته

راوخیژوی . او هغوی سره په مالونو او په اولاد کښې ځان له برخه ونیسه . او هغوی سره وعدې

وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطٰنُ اِلَّا غُرُوْرًا ﴿٦٤﴾ اِنَّ عِبَادِىْ لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ

او وعده نه کوی دوی سره | شیطان | مګر (صرف) دوکه | بیشکه | بندګان زما | نشته ستا | په دوی باندې

کوه او کوم وعدې چه شیطان هغوی سره کوی هغه ټوله دوکه ده . بیشکه زما په (مخلصانو) بندګانو به ستا زور

سُلْطٰنٌ ؕ وَكَفٰى بِرَبِّكَ وَكِيْلًا ﴿٦٥﴾ رَبُّكُمُ الَّذِىْ يُزْجِىْ لَكُمُ الْفُلْكَ

څه زور (غلبه) | او کافی دے | ستا رب | کارساز | ستاسو رب | هغه ذات دے | چه روانوی | تاسو ډپاره | کشتۍ

نه چلیږی او ستا رب کافی کارساز دے . ستاسو رب هغه ذات دے چه تاسو ډپاره په سمندر

فِى الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ ؕ اِنَّهٗ كَانَ بِكُمْ رَحِيْمًا ﴿٦٦﴾

په دریاب کښې | چه تاسو ولټوئ | د ده فضل | بیشکه هغه | دے په تاسو باندې | ډیر مهربان

کښې کشتۍ چلوی چه تاسو د هغه فضل (روزی) ولټوئ . بیشکه هغه په تاسو ډیر مهربان دے .

وَاِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِى الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُوْنَ اِلَّا اِيَّاهُ ۚ

او هر کله چه | رسیږی تاسو ته | تکلیف | په سمندر کښې | نو هیر شی | هغه څوک | چه تاسو ئې بلئ | د هغه (الله) نه سوا

او هر کله چه په سمندر کښې تاسو ته څه تکلیف رسیږی نو د الله تعالیٰ نه سوا کوم کوم چه تاسو بلئ هغه تاسو نه هیر

فَلَمَّا نَجّٰىكُمْ اِلَى الْبَرِّ اَعْرَضْتُمْ ؕ وَكَانَ الْاِنْسَانُ كَفُوْرًا ﴿٦٧﴾

بیا هر کله چه | خلاصئ درکړو | د اوچې طرف ته | نو تاسو مخ واړوئ | او دے | انسان | ناشکره

شی . بیا هر کله چه هغه تاسو اوچې طرف ته راوباسی نو تاسو مخ واړوئ ، او انسان ډیر ناشکره دے .

اَفَاَمِنْتُمْ اَنْ يَّخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ اَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ

آیا پس تاسو بے ویرې شوئ | چه هغه ننوځ کړی | تاسو | طرف | د اوچې کښې | یا راولیږی | په تاسو باندې

آیا تاسو د دې خبرې نه بے غمه شوی یئ چه تاسو اوچې طرف ته راولی او په زمکه کښې ننوځ کړی یا در باندې د کانړو شګو

حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ وَكِيْلًا ﴿٦٨﴾ اَمْ اَمِنْتُمْ

کانړی ورونکے هوا | بیا به ونه مومئ | ځان د پاره | کارساز | یا | تاسو بے ویرې شوئ

سیلۍ راولی . بیا تاسو د خپل ځان د پاره څوک کارساز بیا نه مومئ . یا تاسو بے فکره شوی یئ

اَنْ يُّعِيْدَكُمْ فِيْهِ تَارَةً اُخْرٰى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا

له دې نه چه هغه تاسو واپس کړی | په دې کښې | په دویم ځل | بیا راولیږی | په تاسو باندې | سخت طوفان

چه هغه دوباره تاسو دے (دریاب) ته بوځی ، بیا په تاسو باندې د هوا سخت طوفان

مِّنَ الرِّيْحِ فَيُغْرِقَكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْ ۙ ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ عَلَيْنَا

د هوا | بیا تاسو غرق کړی | په وجه د دې چه تاسو کفر وکړو | بیا به | ونه مومئ تاسو | ځان د پاره | په مونږ

راولیږی ، بیا تاسو د ناشکرۍ په بدله کښې غرق کړی ، نو بیا به هیڅوک زمونږ نه د پوښتنې

بِهٖ تَبِيْعًا ﴿٦٩﴾ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِيْٓ اٰدَمَ وَحَمَلْنٰهُمْ فِي الْبَرِّ

پہ دے خبرہ | څوک تیبولوالا | او بیشکہ | عزت ورکړو موږ | اولاد د آدم تہ | او موږ سوارہ کړل دوی | پہ اوچہ

قابل هم بیا نہ مومئی او بیشکہ موږ د آدم اولاد تہ عزت ورکړے دے او موږ دوی پہ اوچہ او پہ دریاب دواړو

وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلٰى كَثِيْرٍ مِّمَّنْ

او سمندر کښے | او موږ دوی تہ روزی ورکړہ | لہ پاکیزہ څیزونو نہ | او فضیلت ورکړو موږ دوی تہ | پہ ډیرو باندے لہ هغہ چا

کښے سوارہ کړځوو او موږ دوی لہ د پاکیزہ څیزونو نہ رزق ورکړو او پہ خپل ډیر مخلوقات باندے موورلہ بګاړ

ع ٧ خَلَقْنَا تَفْضِيْلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوْا كُلَّ اُنَاسٍۢ بِاِمَامِهِمْ

کوم چہ موږ پیدا کړی دی | پہ فضیلت ورکولو سره | پہ کومہ ورځ | چہ راوبلو موږ | ټول خلق | د دوی د پیشوایانو سره

فضیلت ورکړے دے۔ هغہ ورځ رایاده کړه چہ موږ بہ ټول خلق د خپلو خپلو پیشوایانو سره راوغواړو

فَمَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ فَاُولٰٓئِكَ يَقْرَءُوْنَ كِتٰبَهُمْ

پس چاتہ چہ | ورکړے شوه | عمل نامہ د هغہ | د هغہ پہ ښی لاس کښے | پس دغہ خلق بہ | لولی | خپلہ عملنامہ

نو د چا عملنامہ چہ د هغوی ښی لاس کښے ورکړے شوه، نو هغوی بہ خپلہ عملنامہ لوستل شروع کړی

وَلَا يُظْلَمُوْنَ فَتِيْلًا ﴿٧١﴾ وَمَنْ كَانَ فِيْ هٰذِهٖٓ اَعْمٰى فَهُوَ

او پہ دوی بہ ظلم نہ شی کولے | د کجورے تار برابر | او څوک چہ وی | پہ دے (دنیا) کښے | ړوند | نو هغہ (بہ)

او پہ هغوی بہ د تار برابر هم ظلم نہ کیږی۔ او څوک چہ پہ دے دنیا کښے ړوند پاتے شی پس هغہ بہ پہ

فِي الْاٰخِرَةِ اَعْمٰى وَاَضَلُّ سَبِيْلًا ﴿٧٢﴾ وَاِنْ كَادُوْا

پہ آخرت کښے (هم) | ړوند (وی) | او ډیر زیات بے لارہ | د لارے نہ | او یقیناً | دوی نزدے

آخرت کښے هم ړوند وی او د (خلاصی) لارے نہ بہ ډیر زیات بے لارہ وی۔ او (اے نبی!) دوی پہ دے خبره

لَيَفْتِنُوْنَكَ عَنِ الَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهٗ

چہ البتہ وغولوی تا | لہ هغہ څیز نہ چہ | وحی نازل کړے ده موږ | تا تہ | چہ تہ وتړے | پہ موږ | بلہ خبره لہ دے نہ

کښے ډیر کوشش کړے دے چہ تا د هغہ وحی نہ چہ موږ درلیږلے ده وغولوی پہ دے شان چہ تہ پہ موږ باندے څان نہ څہ دروغ وتړے

وَاِذًا لَّاتَّخَذُوْكَ خَلِيْلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَآ اَنْ ثَبَّتْنٰكَ لَقَدْ كِدْتَّ

او هغہ وخت | بہ دوی نیولے وے تہ | دوست | او کہ چرے موږ ستا قدم کلک کړے نہ وے | یقیناً نزدے وه

او کہ تا داسے کړے وے نو دوی بہ (خپل ځان سره) خوږ اشنا کړے وے۔ او کہ موږ ستا قدم کلک کړے نہ وے نو دا خبره

تَرْكَنُ اِلَيْهِمْ شَيْـًٔا قَلِيْلًا ﴿٧٤﴾ اِذًا لَّاَذَقْنٰكَ ضِعْفَ الْحَيٰوةِ

چہ تہ مائل شوے وے | د دوی طرف تہ | لږ شان | هغہ وخت | پہ موږ څکولے وے تا تہ | دوبرہ (سزا) | د ژوند

بعیده نہ وه چہ تہ ورتہ لږ شان مائل شوے وے۔ پہ دے صورت کښے بہ موږ تا لہ پہ ژوند کښے او د مرګ

وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيْرًا ﴿٧٥﴾

او دوبرہ (عذاب) | د مرګ (نہ پس) | بیا بہ نہ موندل تا | ځان د پاره | پہ مقابلہ د موږ کښے | څوک مددګار

نہ پس د دوبرہ سزا مزه څکولے وه نو بیا بہ تا زموږ پہ مقابلہ کښے هیڅوک مددګار موندلے نہ وو۔

وَاِنْ كَادُوْا لَيَسْتَفِزُّوْنَكَ مِنَ الْاَرْضِ لِيُخْرِجُوْكَ مِنْهَا وَاِذًا

او بیشکه نژدې وو | چه دوی ستېر باسي تا | زمکې (د مکې) نه | چه دوی وباسي تا | له دې ځایه نه | او دغه وخت کښې

او نژدې وه چه دوی (کافران) د دې زمکې (د مکې نه) ستا قدمونه خوېولې وو چه تا د دې (ملک) نه بهر اوباسي، خو

لَا يَلْبَثُوْنَ خِلٰفَكَ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿۷۶﴾ سُنَّةَ مَنْ قَدْ اَرْسَلْنَا

به پاتې نه شي دوی | پس له تا نه | مگر | لږ | په شان د دستور | د هغه چا چه | را لېږلي وو مونږ

په دې حال کښې به هم ستا د وتلو نه پس دوی ډېر لږ وخت پاتې شي. (دا زمونږ پخوانے دستور دے) لکه څنگه چه زمونږ دا

قَبْلَكَ مِنْ رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيْلًا ﴿۷۷﴾ اَقِمِ

له تا نه وړاندې | له پیغمبرانو زمونږ نه | او ونه به مومې ته | زمونږ په سنت کښې | څه بدلون | قائم کړه

دستور د هغو پیغمبرانو په حقله راغلے دے چه له تا نه وړاندې مو لېږلي وو او زمونږ په دستور کښې به هیڅ تبدیلي بیا نه مومې.

الصَّلٰوةَ لِدُلُوْكِ الشَّمْسِ اِلٰى غَسَقِ الَّيْلِ وَقُرْاٰنَ

مونځ | په وخت د زوال | د نمر | تر تیارې پورې | د شپې | او قرآن (لوله)

ته خپل مونځ کوه، د نمر د ځوړ وتلو نه (پس) د شپې تر تیارې (خورېدو) پورې او (دے نه علاوه) د صبا

الْفَجْرِ ؕ اِنَّ قُرْاٰنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُوْدًا ﴿۷۸﴾ وَمِنَ الَّيْلِ

د صبا | بیشکه | قرآن (لوستل) | د صبا | د حاضرۍ وخت دے (د فرښتو) | او د شپې په څه برخه کښې

مونځ هم کوه. بیشکه د صبا د مونځ کول (د فرښتو) د حاضرۍ وخت دے. او د شپې په یوه برخه

فَتَهَجَّدْ بِهٖ نَافِلَةً لَّكَ ۖۗ عَسٰۤى اَنْ يَّبْعَثَكَ رَبُّكَ

بیدار او سه | په دې (قرآن) سره | دا زیاتي دي | ستا د پاره | نژدې ده | چه تا ودروي | ستا رب

کښې هم د تهجد مونځ کوه چه دا ستا د پاره زیاتي (مونځ) دے. اُمید دے چه ستا رب به تا له په مقام محمود

مَقَامًا مَّحْمُوْدًا ﴿۷۹﴾ وَقُلْ رَّبِّ اَدْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ

په مقام محمود کښې | او ووایه | اے زما ربه! | داخل کړه ما | په داخلولو | عزت سره

کښې ځائے درکړي. او ووایه اے زما ربه! ما (په مدینه کښې) په ښه شان داخل کړه

وَّاَخْرِجْنِيْ مُخْرَجَ صِدْقٍ وَّاجْعَلْ لِّيْ مِنْ لَّدُنْكَ سُلْطٰنًا

او بهر ته را وله ما | په راویستلو | عزت سره | او راکړه | ماله | له خپل طرف نه | غلبه

او (له مکې نه) ما په عزت سره وباسه او ماله د خپل طرف نه غلبه او مدد

نَّصِيْرًا ﴿۸۰﴾ وَقُلْ جَآءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ ؕ اِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ

خپل مدد سره | او ووایه | راغے | حق دین | او ورک شو | باطل دین | بیشکه | باطل | دی

راکړه. او دا اعلان وکړه چه حق (بس دا دے) راغے او باطل (لاړو) ورک شو. بیشکه باطل خو (هسې هم) د ورکیدو

زَهُوْقًا ﴿۸۱﴾ وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْاٰنِ مَا هُوَ شِفَآءٌ وَّرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ ۙ

ورکیدونکے | او مونږ نازلوو | له قرآن نه | هغه څه چه هغه | شفا ده | او رحمت دے | مؤمنانو د پاره

څیز وو او مونږ په قرآن کښې داسې څیزونه رالېږو چه د مؤمنانو د پاره شفا او رحمت دے.

وَلَا يَزِيدُ الظّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَآ أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنسَانِ

او نهٔ زیاتوی | په حق د ظالمانو کښې | مګر نقصان | او هر کله چه | انعام وکړو مونږ | په انسان

او د ظالمانو په حق کښې له دې نه هم نقصان زیاتیږی. او هر کله چه مونږ په انسان له نعمتونه ورکړو

أَعْرَضَ وَنَا بِجَانِبِهِ ۚ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَـُٔوسًا ﴿٨٣﴾ قُلْ

نو دے مخ واړوی | او تاؤ کړی ورته خپله | او هر کله چه ورسیږی ده ته | بدی | نو دے شی | نا امیده | ووایه

نو بیا زمونږ د حکمونو نه) مخ اړوی او وړه وکړی او چه ورته تکلیف ورسیږی نو بیا نا امیده شی (لاسه نبی!) ووایه

كُلٌّ يَعْمَلُ عَلٰى شَاكِلَتِهِ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ

هر څوک | کار کوی | په خپله طریقه باندې | پس ستاسو رب | ښه پوهه دے | په هغه چا چه هغه

ته اووایه چه هر څوک په خپله طریقه باندې عمل کوی. بیشکه ستاسو رب هغه څوک ښه پیژنی کوم چه د ټولو

أَهْدٰى سَبِيلًا ﴿٨٤﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ ۖ قُلِ الرُّوحُ

زیات صحیح | لاره باندې دے | او دوی تپوس کوی له تانه | د روح په حقله | ته ووایه | چه روح

نه زیات په سمه لاره باندې دے. او خلق له تانه د روح په حقله تپوس کوی. دوی ته ووایه چه روح زما د رب د حکم

مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَآ أُوتِيتُم مِّنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِن

زما د رب په حکم دے | او نهٔ دے درکړے شوے تاسو ته | له علم نه | مګر لږ شان | او که چرے

نه (پیدا) دے ، او تاسو ته خو ډیر لږ علم درکړے شوے دے ، او که چرے مونږ

شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِيٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ

مونږ وغواړو | نو خامخا به یوسو مونږ | هغه څه چه | وحی نه کړے ده مونږ | ستا طرف ته | بیا | به ته ونه مومے

وغواړو نو کومه وحی چه مونږ تاته درکړے ده هغه به درنه واپس کړو ، بیا به درته په دے حقله زمونږ

لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۚ إِنَّ

خپل ځان د پاره په دے سلسله | زمونږ په مقابله کښې | کارساز | مګر | رحمت | ستا د رب له طرف نه | بیشکه

په مقابله کښې هیڅوک مددګار پیدا نهٔ شی ، خو دا په تا باندې د خپل رب ډیر لوئے رحم دے، (چه تا ته ئے

فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾ قُل لَّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنسُ وَالْجِنُّ

د هغهٔ فضل | دے | په تا باندې | لوئے | ووایه | که چرے | جمع شی (اتفاق وکړی) | انسانان | او پیریان

وحی درکړے ده) بیشکه په تا د هغهٔ فضل ډیر لوئے دے (اے نبی!) ته ووایه چه که ټول بنیادم او پیریان را یو ځائے شی

عَلٰىٓ أَن يَأْتُوا بِمِثْلِ هٰذَا الْقُرْءَانِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ

په دے (خبره) چه دوی راوړی | په شان | د | قرآن | هیڅ کله به دوی راؤ نهٔ وړی | په شان د دے | او که چرے شی

چه د دے قرآن په شان یو بل قرآن جوړ کړی نو (هیچرے) د دے په شان جوړ و نهٔ شی، اګر که دوی ټول

بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هٰذَا الْقُرْءَانِ

ځینې د دوی | ځینو د پاره | مددګار | او بیشکه | مونږ په رنګ رنګ بیان کړو | خلقو د پاره | په دے قرآن کښې

د یو بل مددګار وی ، او مونږ خلقو ته په دے قرآن کښې هر قسم ښهٔ ښهٔ مضمونونه په رنګ رنګ

مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ۡ فَاَبٰۤى اَكْثَرُ النَّاسِ اِلَّا كُفُوْرًا ﴿٨٩﴾ وَقَالُوْا

هر | مثال | پس قبول نهٔ کړو | اکثر خلقو | سوا | دَ ناشکرئ نه | او دوی دوئیل

بیان کړی دی ، خو بیا هم اکثر خلق تر دے نه بغیرهٔ انکارکولو نه پاتے نهٔ شول . او دوی وائی چه مونږ

لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتّٰى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْاَرْضِ يَنْۢبُوْعًا ﴿٩٠﴾

مونږ به هیچرے کله ایمان رانهٔ وړو | په تا | تر دے چه | ته جاری کړے | مونږ دَپاره | له زمکے نه | څهٔ چینه

په تا هیچرے ایمان نهٔ راؤړو ، ترڅو چه ته مونږ له دَ مزکے (دَتل) نه یوه چینه داوُنهٔ باسے .

اَوْ تَكُوْنَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيْلٍ وَّعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْاَنْهٰرَ

یا دی | تا دَپاره | یو باغ | دَ کجورو | او دَ انګورو | پس ته جاری کړه | نهرونه

یا ستا دَ کجورو او انګورو باغ دی ، او ته دَ هغے په مینځ کښے خالهٔ په

خِلٰلَهَا تَفْجِيْرًا ﴿٩١﴾ اَوْ تُسْقِطَ السَّمَآءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا

دَ هغے په مینځ کښے | بهیول | یا ته راؤغورزوه | اسمان | لکه څنګه چه | ته ئے ګمان کوے | په مونږه

خالهٔ نهرونه وبهیوے ، یا څنګه چه ته وائے چه په مونږ باندے دَ اسمان ټکړے

كِسَفًا اَوْ تَاْتِيَ بِاللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ قَبِيْلًا ﴿٩٢﴾ اَوْ يَكُوْنَ لَكَ

ټوټے ټوټے | یا راوله | الله | او فرښتے | (زمونږ) مخامخ | یا | دی | تا دَپاره

راؤغورځوے یا الله تعالیٰ او فرښتے مونږ ته مخامخ راولے ، یا دا چه ستا دَ سرو زرو

بَيْتٌ مِّنْ زُخْرُفٍ اَوْ تَرْقٰى فِى السَّمَآءِ ؕ وَلَنْ نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ

کور | له سرو زرو نه | یا ته بره وخیژے | آسمان ته | او هیڅ کله به مونږ ونه منو | ستا پورته ختل

یو کور دی ، یا دا چه ته بره آسمان ته وخیژے او مونږ به ستا (آسمان ته) ختل هم نهٔ منو

حَتّٰى تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتٰبًا نَّقْرَؤُهٗ ؕ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيْ هَلْ كُنْتُ

تر دے چه | ته نازل کړے | په مونږ باندے | یو کتاب | چه لولو مونږ هغه | ته ووایه | پاک دے | زما رب | نهٔ یم زهٔ

ترڅو چه ته په مونږ یو کتاب رانهٔ لیږے کوم چه مونږ لولو ، ته ورته ووایه چه زما رب پاک دے ، زهٔ خو صرف

اِلَّا بَشَرًا رَّسُوْلًا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ يُّؤْمِنُوْٓا اِذْ جَآءَهُمُ

مګر یو بنیادم | رالیږلے شوے | او نهٔ دے منع کړی | خلق | له دے نه چه دوی ایمان راوړی | هر کله چه راغلو دوی ته

یو پیغام رسونکے انسان یم ، او دوی څخه یے (غټه) خبره دَ ایمان راوړلو نه منع نهٔ کړل څهٔ وخت چه هدایت

الْهُدٰۤى اِلَّاۤ اَنْ قَالُوْۤا اَبَعَثَ اللّٰهُ بَشَرًا رَّسُوْلًا ﴿٩٤﴾ قُلْ لَّوْ كَانَ

هدایت | مګر دا چه | دوی دوئیل | آیا لیږلے دے | الله | یو بنیادم | پیغمبر | ووایه | که چرے وے

ورته راغلو خو بس دے خبرے چه دوی دوئیل چه آیا الله (هیله هیله) یو بنیادم پیغمبر راؤلیږلو؟ ته ورته ووایه چه

فِى الْاَرْضِ مَلٰٓئِكَةٌ يَّمْشُوْنَ مُطْمَئِنِّيْنَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ

په زمکه کښے | فرښتے | چه ګرځیدلے | په ارام | نو مونږ به خامخا رالیږلے وه | په دوی باندے

کهٔ په زمکه باندے فرښتے ګرځیدلے او په ارام سره اوسیدلے نو مونږ به ضرور په هغوئ باندے یو

مِّنَ السَّمَآءِ مَلَكًا رَّسُوْلًا ﴿۹۵﴾ قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًۢا

له آسمان نه | فرښته | پیغمبر | ووایه | کافي دے | الله | ګواه

فرښته رسول راکوز کړے ؤو ، ته ورته ووایه چه زما او ستاسو ترمینځه الله تعالیٰ دَ ګواهئ

بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ ؕ اِنَّهٗ كَانَ بِعِبَادِهٖ خَبِيْرًۢا بَصِيْرًا ﴿۹۶﴾ وَمَنْ

په مینځ زما | او په مینځ ستاسو کښے | بیشکه هغه دے | په خپلو بندګانو | خبردار | بینا | او چا ته چه

دَ پاره کافي دے ، الله تعالیٰ دَ خپلو بندګانو په حال ښهٔ خبردے هرڅهٔ وینی کوری ، څوک چه

يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ۚ وَمَنْ يُّضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ

لار ورښائی | الله | پس هم هغه | هدایت مونده ونکے دے | او څوک چه | هغه بے لارے کړی | نو ته به هیڅ کله بیا نهٔ مومے | دوی له

الله تعالیٰ په سمه لار روان کړی نو هغه سمه لار بیا موی . او څوک چه بے لارے کړی نو هیڅوک به بغیر دَ خدائے نه دَ

اَوْلِيَآءَ مِنْ دُوْنِهٖ ؕ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَلٰى وُجُوْهِهِمْ

(څوک) مدد ګار | بغیر دَ هغهٔ نه | او مونږ به راپاڅوو دوی | په ورځ دَ قیامت | | په مخونو دَ دوی

هغوئ مدد ګار بیا نهٔ مومے ، او مونږ به دوئ دَ قیامت په ورځ په مخه راولو ، ګونګیان

عُمْيًا وَّبُكْمًا وَّصُمًّا ؕ مَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ؕ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنٰهُمْ

ړاندهٔ | او ګونګیان | او کانړهٔ | ځائے دَ دوی | دوزخ دے | هر کله چه | په مړه کیدو راشی | نو زیاتوو به مونږ په هغوئ

او کانړهٔ راپاڅوو ، دَ دوئ ټیکانړه دوزخ دے ، هر کله چه دَ هغې لمبے په مړه کیدو راشی نو مونږ به ئے زر

سَعِيْرًا ﴿۹۷﴾ ذٰلِكَ جَزَآؤُهُمْ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِنَا وَقَالُوْٓا

اور | دا | دَ دوی سزا ده | په وجه دَ دې چه دوی | انکار کولو | زمونږ دَ آیتونو نه | او ویل به ئے

زیاتے غښتلے کړو . دا دَ هغوئ سزا ده ، ځکه چه هغوئ زمونږ دَ آیتونو نه انکار کړے وو . او دا به ئے ویل

ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا ﴿۹۸﴾

آیا هر کله چه شو مونږ | هډوکی | او ریزه ریزه | آیا مونږ | به خامخا پاڅولے شو | په پیدا کولو | دَ نوی سره

چه هر کله مونږ هډوکی او ریزه ریزه شو نو آیا بیا به دَ نوی سره راپیدا کیږو

اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ قَادِرٌ

آیا دوی ؤنهٔ لیدل | چه بیشکه الله | کوم چه | پیدا کړی دی | آسمانونه | او زمکه | هغه قادر دے

آیا دوی دے خبرے ته نهٔ ګوری چه هغه الله چه (چا) آسمانونه او زمکه پیدا کړی دی په دے هم قادر

عَلٰٓى اَنْ يَّخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ اَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيْهِ ؕ فَاَبَى

په دے چه | پیدا کړی | په شان دَ دوی | او مقرر کړے ده | دوئ دَ پاره | نیټه | چه په دے کښے هیڅ شک نشته | نو قبول نهٔ کړو

دے چه دَ دوئ غوندې خلق راپیدا کړی ؟ هغهٔ دوئ له یوه نیټه مقرر کړے ده چه هیڅ شک پکښے نشته ، نو

الظّٰلِمُوْنَ اِلَّا كُفُوْرًا ﴿۹۹﴾ قُلْ لَّوْ اَنْتُمْ تَمْلِكُوْنَ خَزَآئِنَ رَحْمَةِ

ظالمانو | مګر ناشکری | ووایه | که چرے | وئ تاسو مالکان | دَ خزانو | دَ رحمت

ظالمانو دَ انکار نه سوا (هیڅ) قبول نهٔ کړل . ته ووایه که چرے تاسو زما دَ رب دَ رحمت دَ خزانو مالکان

النصف

رَبِّيٓ إِذًا لَّأَمۡسَكۡتُمۡ خَشۡيَةَ ٱلۡإِنفَاقِۚ وَكَانَ ٱلۡإِنسَٰنُ

زما رب | دغه وخت به تاسو ضرور منع کول | له ویرې نه | د خرڅ کیدو | او دے | انسان

شوی وے، نو بیا به هم تاسو د هغې د ختمیدو د ویرې نه لاسونه نیولی وو او انسان ډیر زیات تنګ

قَتُورٗا ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَىٰ تِسۡعَ ءَايَٰتِۭ بَيِّنَٰتٖۖ فَسۡـَٔلۡ

ډیر زیات تنګ | او بیشکه موږ ورکړی دی | موسیٰ ته | نهه | نخښې | روښانه | پس پوښتنه وکړه

دے. او بیشکه موږ موسیٰ (علیه السلام) له نهه ښکاره نخښې ورکړې وې . نو بنی اسرائیلو

بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ إِذۡ جَآءَهُمۡ فَقَالَ لَهُۥ فِرۡعَوۡنُ إِنِّي

له بنی اسرائیلو نه | هر کله چه راغے دوی ته | پس ووئیل | دهٔ ته | فرعون | بیشکه زهٔ

نه پوښتنه وکړه ، هر کله چه (موسیٰ علیه السلام) دوی ته راغے نو فرعون دهٔ ته ووئیل اے موسیٰ! زما خیال

لَأَظُنُّكَ يَٰمُوسَىٰ مَسۡحُورٗا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدۡ عَلِمۡتَ مَآ أَنزَلَ

خامخا ګمان کوم په تا | اے موسیٰ! | چه جادو در باندې شوے | دهٔ ووئیل | بیشکه | پوهه یې ته | چه نه دی نازل کړی

دے چه په تا باندې چا جادو کړے دے . (موسیٰ) ووئیل چه تا ته ښه معلومه ده چه د آسمانونو او

هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ بَصَآئِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ

دا (نخښې) | مګر | رب د آسمانونو | او زمکې | دلیلونه | او بیشکه زهٔ | ګمان کوم په تا

زمکې د پروردګار نه سوا دا (نخښې) بل چا نه دی نازلې کړې دا (تاسو د پاره) د پوهې خبرې دی او اے فرعونه! بیشکه زهٔ

يَٰفِرۡعَوۡنُ مَثۡبُورٗا ﴿١٠٢﴾ فَأَرَادَ أَن يَسۡتَفِزَّهُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ

اے فرعونه! | د هلاک شوی | پس هغهٔ اراده وکړه | چه | راوباسي دوی | له زمکې نه

خیال کوم چه ته به هلاک شې ، نو فرعون اراده وکړه چه هغوئ د (مصر) ملک ـــــ نه وباسي

فَأَغۡرَقۡنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ جَمِيعٗا ﴿١٠٣﴾ وَقُلۡنَا مِنۢ بَعۡدِهِۦ

نو موږ دے غرق کړو | او څوک چه | د دهٔ سره وو | ټول | او موږ ووئیل | پس له دهٔ نه

نو موږ هغه او د هغهٔ ټول ملګری په یو ځائے غرق کړل او د هغهٔ نه پس موږ بنی اسرائیلو

لِبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱسۡكُنُواْ ٱلۡأَرۡضَ فَإِذَا جَآءَ وَعۡدُ

بنی اسرائیلو ته | تاسو اوسیږئ | په زمکه کښې | بیا هر کله چه | راشی | وعده

ته ووئیل چه په دے ملک کښې اوسیږئ ، نو هر کله چه د آخرت د وعدے وخت

ٱلۡأٓخِرَةِ جِئۡنَا بِكُمۡ لَفِيفٗا ﴿١٠٤﴾ وَبِٱلۡحَقِّ أَنزَلۡنَٰهُ وَبِٱلۡحَقِّ

د آخرت | موږ به راولو | تاسو | په جمع | او په حق سره | موږ نازل کړے دے دا | او په حق سره

راشي ، نو موږ به تاسو ټول راغونډ کړو . او موږ دا کلام په حقه نازل کړے دے ، او دا په حقه

نَزَلَۗ وَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ إِلَّا مُبَشِّرٗا وَنَذِيرٗا ﴿١٠٥﴾ وَقُرۡءَانٗا فَرَقۡنَٰهُ

نازل شوے دے | او نه یې رالیږلے موږ ته | مګر زیرے ورکوونکے | او ویروونکے | او قرآن | موږ جدا جدا کړو دا

نازل شوے دے او موږ ته زیرے ورکوونکے او ویروونکے جوړ کړے رالیږلے یې . او دا قرآن چه دے نو دا موږ

ع
وقف لازم

لِتَقْرَاَهٗ عَلَى النَّاسِ عَلٰى مُكْثٍ وَّنَزَّلْنٰهُ تَنْزِيْلًا ﴿١٠٦﴾

چه لولے ئے تۀ هغه | خلقو ته | په قلار قلار | او مونږ نازل کړو دا | په لږ لږ نازلولو سره

چې اخوا بر خے کړے دے چه ته ئے خلقو ته په قلاره قلاره ولولے ، او مونږ رالیږلے هم لږ لږ دے

قُلْ اٰمِنُوْا بِهٖۤ اَوْ لَا تُؤْمِنُوْا ؕ اِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ

ووایه | ایمان راوړئ تاسو په دے | یا ایمان راوړئ مۀ تاسو | بیشکه | هغه خلق کوم ته چه | ورکړے شوے دے | علم

(اے نبی! دے خلقو ته) ووایه چه کۀ تاسو پرے ایمان راوړئ او کۀ نۀ راوړئ ، بیشکه کوم خلقو ته چه له دے نه وړاندې علم

مِنْ قَبْلِهٖۤ اِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ يَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ سُجَّدًا ۙ﴿١٠٧﴾

له دے نه وړاندې | هر کله چه هغوی ته لوستلے شی | په دوی باندې | دوی پرېوزی | په مخونو خپلو | سجده کوونکی

(کتاب) ورکړے شوے دے ، هر کله چه دَ هغوی په وړاندې ولوستلے شی نو هغوی ورته پړمخے په سجده پرېوزی

وَّيَقُوْلُوْنَ سُبْحٰنَ رَبِّنَاۤ اِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُوْلًا ﴿١٠٨﴾

او دوی وائی | پاک دے | زمونږ رب | بیشکه ده | وعده | زمونږ د رب | خامخا پوره کیدونکے

او دا وائی چه زمونږ رب پاک دے ، بیشکه زمونږ د رب وعده پوره کیدونکے ده ۔

وَيَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ يَبْكُوْنَ وَيَزِيْدُهُمْ خُشُوْعًا ۩﴿١٠٩﴾ السجدة

او دوی پرېوزی | په مخونو خپلو | ژړا کوونکی | او (قرآن) زیاتوی دوی | په عاجزئ کښے

او هغوی پړمخے پرېوزی او (دَ دے قرآن په اورېدو) دَ هغوی عاجزی نوره هم زیاته شی

قُلِ ادْعُوا اللّٰهَ اَوِ ادْعُوا الرَّحْمٰنَ ؕ اَيًّا مَّا تَدْعُوْا فَلَهُ

ووایه | وبلئ تاسو | الله | یا و بلئ تاسو | (په ویلو د) رحمٰن | په کوم نوم چه هم | تاسو و بلئ | نو هم دَ هغه دی

ووایه چه کۀ تاسو (دَ) الله (په نوم) بلنه وکړئ او کۀ (دَ) رحمٰن (په نوم) بلنه وکړئ په کوم نوم چه ئے و بلئ نو دَ هغه

الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى ۚ وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا

نومونه | ډیر نومونه ښۀ | او ډیر په اوچت آواز مۀ وایه | مونځ خپل | او مۀ ئے په پټه وایه

ټول نومونه ښائسته دی ، او ته خپل مونځ ډیر په اوچت آواز هم مۀ لوله او (بالکل) چُپ ئے هم مۀ لوله

وَابْتَغِ بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ

او ولټوه | په مینځ د دے کښے | لاره | او ته ووایه | ټول تعریفونه | الله دَپاره دی

بلکه دَ دے تر مینځه طریقه اختیار کړه ، او ته ووایه ټول تعریفونه دَ الله تعالیٰ دَپاره دی

الَّذِيْ لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَّلَمْ يَكُنْ لَّهٗ شَرِيْكٌ فِي الْمُلْكِ

کوم چه | نۀ دے نیولے (ځان دَپاره) | اولاد | او نشته دے | دَ ده | څوک شریک | په بادشاهئ کښے

کوم چه نۀ څوک ځوئے جوړ کړے دے او نۀ دَ ده په بادشاهئ کښے څوک شریک شته

وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ وَلِيٌّ مِّنَ الذُّلِّ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيْرًا ﴿١١١﴾

او نشته دے | دَ ده | څوک مددګار | دَ کمزورئ له وجهے نه | او دَ ده لوئی بیان کړه | ښه لوئی

او نۀ هغه کمزورے دے چه څوک ئے مددګار شی ، او دَ هغۀ لوئی ډیره بیانوه ۔

سُوْرَةُ الْكَهْفِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مِائَةٌ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | وَّعَشْرُ اٰيٰتٍ وَّ اثْنَا عَشَرَ رُكُوْعًا

سورۂ کهف په مکه کښې نازل شوې ده | (شروع) د الله په نوم چه ډېر مهربانه ډېر زیات رحم کوونکې دے | یو سل لس آیتونه او دولس رکوع لري

د الله په نوم شروع کوم چه ډېر مهربانه ډېر زیات رحم خاوند دے

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ عَلٰى عَبْدِهِ الْكِتٰبَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَّهٗ

ټول تعریفونه | الله د پاره دي | چا چه | نازل کړو | په خپل بنده | کتاب (قرآن) | او پیدا ئې نه کړو | په هغې کښې

ټول تعریفونه الله د پاره دي چه په خپل (خاص) بنده ئې دا کتاب را نازل کړو ، او په هغې کښې ئې د ذرے هومره

عِوَجًا (١) قَيِّمًا لِّيُنْذِرَ بَاْسًا شَدِيْدًا مِّنْ لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ

څه کوږوالے | سم نیغ | چه وویروي (خلق) | د عذاب | سخت نه | د ده د طرف نه | او چه زیرے ورکړي

کوږ پیچ پرے نه ښودو ، سم نیغ لاره ښودونکے (کتاب) چه د هغه سخت عذاب نه (خلق) وویروي چه د الله د طرف نه دے او چه هغه

الْمُؤْمِنِيْنَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ الصّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمْ اَجْرًا حَسَنًا (٢)

مؤمنانو ته | هغو ته چه | عمل کوي | نیک | چه | دوي د پاره | اجر دے | ښه

مؤمنانو له زیرے ورکړي څوک چه نیک کارونه کوي چه د هغوي د پاره ډیر ښه اجر مقرر دے .

مّٰكِثِيْنَ فِيْهِ اَبَدًا (٣) وَّيُنْذِرَ الَّذِيْنَ قَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا (٤)

د سیندو نکي به وي | په هغې کښې | همیشه | او چه ویروي | هغه خلق چه | وائي | نیولے دے | الله | ځوئے

چه تل عمري به پکښې اوسیږي ، او چه هغه کسان (د الله د نیوکے نه) ویروي چه دا وائي چه الله (ځان له) یو ځوئے جوړ کړے

مَا لَهُمْ بِهٖ مِنْ عِلْمٍ وَّلَا لِاٰبَآئِهِمْ ؕ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ

نشته د دوي ته | په دے | څه علم | او نه د دوي پلارانو ته | لویه ده | دا خبره | چه وځي

دے ، د دے نه دوي ته څه علم شته او نه د دوي پلارانو ته وو (دا) ډیره سخته خبره ده چه د دوي د

مِنْ اَفْوَاهِهِمْ ؕ اِنْ يَّقُوْلُوْنَ اِلَّا كَذِبًا (٥) فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ

د دوي د خلو نه | دوي نه وائي | مګر (صرف) دروغ | نو شاید ته | هلاکوونکے ئې

خلو نه وځي یقیناً دا خلق سراسر دروغ وائي (اے پیغمبره) که چرے دوي په دے کلام

نَّفْسَكَ عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ اِنْ لَّمْ يُؤْمِنُوْا بِهٰذَا الْحَدِيْثِ اَسَفًا (٦)

د خپل ځان | د دوي نه وروستو | که چرے دوي ایمان رانه وړي | په دے خبره | د غم په وجه

ایمان رانه وړي ، نو شاید چه ته د دوي په غم کښې خپل ځان هلاک کړے .

اِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْاَرْضِ زِيْنَةً لَّهَا لِنَبْلُوَهُمْ اَيُّهُمْ

بیشکه مونږ جوړ کړې دي | څه چه | په زمکه دي | ښائست | هغې د پاره | چه مونږ په دوي ازمیښت وکړو | چه څوک په دوي کښې

بیشکه څه چه په زمکه دي مونږ هغه د زمکے د پاره ښائست جوړ کړے دے د پاره د دے چه مونږ په هغو خلقو

اَحْسَنُ عَمَلًا (٧) وَاِنَّا لَجٰعِلُوْنَ مَا عَلَيْهَا صَعِيْدًا

زیات ښه دے | په عمل کښې | او بیشکه مونږ | خامخا کوونکي یو | څه چه په دے (زمکه) دي | صفا میدان

ازمیښت وکړو چه په دوي کښې څوک ښه عمل کوونکي دي او (هغه وخت به راشي چه) مونږ به د دے زمکے په مخ موجود ټول څیزونه

جُرُزًا ۝٨ اَمْ حَسِبْتَ اَنَّ اَصْحٰبَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيْمِ كَانُوْا

بے گیاہ | آیا تا گمان وکړو ؟ | چه | اصحاب کهف (غار والا) | او غـر والا | وو

سپینه ډاګه پرېږدو. آیا ستاد اخیال دے چه دَ غار او دَ لیکلے تختئ خاوندان زمونږ (دَ قدرت) په عجبو

مِنْ اٰيٰتِنَا عَجَبًا ۝٩ اِذْ اَوَى الْفِتْيَةُ اِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوْا رَبَّنَآ

زمونږ له نخښو نه | عجیبه | هر کله چه پناه واخسته | یو څو ځوانانو | په غار کښے | نو دوی ووئیل | اے ربه زمونږه

کښے یوه ډیره عجیبه نخښه ؤو ؟ څهٔ وخت چه دغے ځلمو په غار کښے پناه واخسته نو دوئ ووئیل چه اے زمونږ ربه!

اٰتِنَا مِنْ لَّدُنْكَ رَحْمَةً وَّهَيِّئْ لَنَا مِنْ اَمْرِنَا رَشَدًا ۝١٠

راکړه موږ ته | له خپل طرف نه | رحمت | او پیدا کړه | موږ دپاره | زمونږ په کار کښے | سمون

موږ ته دَ خپل طرف نه رحمت راکړه او زمونږ دے کار له دَ سمون خوږو سامان راپیدا کـړه.

فَضَرَبْنَا عَلٰٓى اٰذَانِهِمْ فِى الْكَهْفِ سِنِيْنَ عَدَدًا ۝١١ ثُمَّ بَعَثْنٰهُمْ

نو موږ پرده واچوله | دَ دوی په غوږونو | په غار کښے | څو کلونه په شمیر | بیا | موږ هغوی راپاڅول دوی

نو موږ دَ هغوئ په غوږونو باندے په دغه غار کښے تر ډیرو کلونو (دَ خوب) پرده واچوله. بیا موږ راپاڅول چه وګورو

لِنَعْلَمَ اَيُّ الْحِزْبَيْنِ اَحْصٰى لِمَا لَبِثُوْٓا اَمَدًا ۝١٢

چه موږ معلوم کړو | چه چا ته | په دواړو ډلو کښے | په ښه شان یاد ده | دَ پاتے کیدو | موده -

چه په دغه دواړو ډلو کښے کوم یو ته (په دے حالت کښے) دَ پاتے کیدو دَ مودے نه زیات واقف دے -

ع ٢ / ١٤

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَاَهُمْ بِالْحَقِّ ؕ اِنَّهُمْ فِتْيَةٌ اٰمَنُوْا

موږ بیانوو | تا ته | خبر دَ دوی | په حقه | بیشکه دوی | یو څو ځوانان وو | چه ایمان ئے راوړو

موږ تا ته دَ دوی حالات صحیح صحیح بیانوو ، بیشکه دا یو څو ځوانان ؤو چه په خپل رب

بِرَبِّهِمْ وَزِدْنٰهُمْ هُدًى ۝١٣ وَّرَبَطْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ اِذْ

په خپل رب | او موږ نور زیات ورکړو دوئ ته | هدایت | او موږ مضبوط کړل | دَ دوی زړونه | هر کله چه

باندے ئے ایمان راوړے ؤو او موږ دوی ته نور زیات هدایت ورکړے وو او موږ دَ دوئ زړونه (په صبر سره) مضبوط کړی

قَامُوْا فَقَالُوْا رَبُّنَا رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَنْ نَّدْعُوَا۟

دوی ودریدل | نو دوی ووئیل | زمونږ رب | رب دے | دَ آسمانونو | او زمکے | هیڅ کله به موږ ونه بلو

وو څهٔ وخت چه دګا (پوره مستعد او) تیار شول او وے وئیل چه زمونږ رب دَ آسمانونو او زمکے رب دے موږ به هیڅکله بے دَ هغهٔ

مِنْ دُوْنِهٖٓ اِلٰهًا لَّقَدْ قُلْنَآ اِذًا شَطَطًا ۝١٤ هٰٓؤُلَآءِ قَوْمُنَا

بے له دهٔ نه | بل معبود | بیشکه وئیلی به وی موږ | دغه وخت | بے ځایه خبره | دا دے | زمونږ قوم

نه بل څوک په معبود کیدو نهٔ بلو، کنی ډیره بے ځایه خبره به مو کړی وی ، دے خلقو (یعنی) زمونږ خپل قوم

اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اٰلِهَةً ؕ لَوْلَا يَاْتُوْنَ عَلَيْهِمْ بِسُلْطٰنٍۭ

دوی نیولی دی | بے له هغهٔ نه | نور معبودان | ولے نهٔ | راوړی دوی | په دوی | څهٔ دلیل

دَ الله نه سیوا نور خلق ځان له معبودان نیولی دی ، دوئ په دغه (فرضی) معبودانو باندے ولے یو ښکاره دلیل نهٔ

بَيِّنٍ ۭ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾ وَاِذِ

واضح | پس څوک | زیات ظالم دی | له هغه چانه | چه وتړی | په الله باندې | دروغ | او هرکله چه

واضح دلیل نه راوړی؟ او د هغه چا نه زیات ظالم څوک کیدے شي چه په الله باندې د دروغو تهمت لګوی ۱۰ او هرکله چه

اعْتَزَلْتُمُوْهُمْ وَمَا يَعْبُدُوْنَ اِلَّا اللّٰهَ فَاْوٗٓا اِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ

تاسو د دوی نه جدا شوئ | او د هغو نه چه دوی عبادت کوی | سیوا د الله نه | نو پناه واخلئ | په غار کښې | خور به کړی

تاسو هغوئ (مشرکان) او د هغو نه چه هغوئ د الله تعالیٰ نه سیوا عبادت کوی پریښودل نو په غار کښې پناه واخلئ ستاسو

لَكُمْ رَبُّكُمْ مِّنْ رَّحْمَتِهٖ وَيُهَيِّئْ لَكُمْ مِّنْ اَمْرِكُمْ مِّرْفَقًا ﴿١٦﴾

تاسو د پاره | ستاسو رب | خپل رحمت | او پیدا به کړی | تاسو د پاره | ستاسو په کار کښې | آسانی

رب به تاسو د پاره خپل رحمت خور کړی او ستاسو کارونو کښې به د آسانئ (سامان) پیدا کړی.

وَتَرَى الشَّمْسَ اِذَا طَلَعَتْ تَّزٰوَرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِيْنِ

او ته به ووینې | نمر | هر کله چه راخیژی | (نو) بچ کیږی | د دوی له غار نه | ښی طرف ته

او چه نمر راخیژی نو ته به ئے ګوری چه د هغوئ غار نه ښی اړخ ته بچ کیږی

وَاِذَا غَرَبَتْ تَّقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِيْ فَجْوَةٍ مِّنْهُ ۭ

او هر کله چه | پریوځی | نو په وده تیریږی له دوی | ګس اړخ ته | او دوی | په ارت ځائے کښې دی | د هغے (غار)

او چه ډوبیږی نو د هغوئ نه ګس اړخ ته ځوړ کوی او هغوئ د غار په ارت بیرت ځائے کښې دی

ذٰلِكَ مِنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ ۭ مَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ۚ

دا | له نخښو نه دی | د الله | چانه چه | هدایت وکړی | الله | نو هغه | لار موندونکے دے

دا د الله تعالیٰ د نخښو نه (یوه نخښه) ده څوک چه الله تعالیٰ په سمه لار واچوی نو هغه په سمه لار روان شي

وَمَنْ يُّضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهٗ وَلِيًّا مُّرْشِدًا ﴿١٧﴾ ع ۲ ۵/۱۴

او څوک چه | هغه بے لارے کړی | نو هیڅوک به ونه مومے ته | د هٔ د پاره | څوک دوست | سمه لار ښودونکے.

او څوک چه بے لارے کړی نو هیڅوک به د هغهٔ مددګار لار ښودونکے بیا نهٔ مومے.

وَتَحْسَبُهُمْ اَيْقَاظًا وَّهُمْ رُقُوْدٌ ڰ وَّنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِيْنِ

او ته به ګمان وکړے په دوی | د ویښو | حال دا دے چه دوی | اوده دی | او مونږ اړوو راړوو دوی | ښي طرف ته

او (اے مخاطبه) تا به خیال کولو چه دوی ویښ دی حال دا دے چه دوی اوده دی، او مونږ دوی ښي او ګس اړخ ته

وَذَاتَ الشِّمَالِ ڰ وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيْدِ ۭ

او ګس طرف ته | او د دوی سپے | خورے کړی دی | خپل دواړه څنګلے | په دورشل

اړوو راړوو، او د دوئ سپے په دورشل باندې خورے څنګلے ناست وو

لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَّلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٨﴾

کهٔ ورشے ته | په دوی باندې | نو ته به ګرځے ته | له دوی نه | په تیښته | او ډک به شے تهٔ | له دوی نه | په ویره

کهٔ تا ورته (هیله غونډې) سر وربنکاره کړے وے نو په تیښته به تړنه تښتیدلے وے او د هغوئ رعب به در باندې خور شوے وو.

وَكَذٰلِكَ بَعَثْنٰهُمْ لِيَتَسَآءَلُوْا بَيْنَهُمْ ۭ قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ كَمْ

او همدغه شان | مونږ دوی راپاڅول | چه پوښتنه وکړی د یو بل نه | په خپل مینځ کښې | دوئیل یو ویونکی | له دوی نه | څومره

او دغه شان مونږ دوی راویښ کړل چه په خپل مینځ کښې د یو بل نه پوښتنه وکړی ، نو یو تن پکښې دوئیل چه تاسو به

لَبِثْتُمْ ۭ قَالُوْا لَبِثْنَا يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ ۭ قَالُوْا رَبُّكُمْ

درنګ وکړو تاسو | دوی ووئیل | مونږ پاتې شو | یوه ورځ | یا څه برخه | د ورځې | دوی ووئیل | ستاسو رب

څومره موده دلته پیره کړې وی ؟ دوی ووئیل مونږ یوه ورځ یا د یو ورځې څه حصه تیره کړه (پس) دوی ووئیل ، ستاسو رب

اَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ ۭ فَابْعَثُوْٓا اَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هٰذِهٖٓ

ښه پوهه دے | په هغه چه څومره پاتې شوئ تاسو | پس ولیږئ | یو له تاسو نه | په دے روپو خپلو | چه دا دی

ښه پوهه دے چه تاسو څومره موده تیره کړه نو (دا بحث پریږدئ خو) یو تن د یوے روپئ سره ښار طرف ته

اِلَى الْمَدِيْنَةِ فَلْيَنْظُرْ اَيُّهَآ اَزْكٰى طَعَامًا فَلْيَاْتِكُمْ بِرِزْقٍ

ښار طرف ته | پس ودې ګوری | چه کوم یو | ښه پاکیزه دے | طعام | نو هغه دې راوړی تاسو ته | رزق

ولیږئ ، نو ودې ګوری چه د کوم خوراک ښه پاکیزه دے نو د هغے نه دې څه لږ شان خوراک تاسو

مِّنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ اَحَدًا ۝۱۹ اِنَّهُمْ

له هغے نه | او نرمی دې کوی | او نه دې خبروی | په تاسو باندې | هیڅوک | بیشکه دوی

له راوړی او خلقو سره دې خوږے پسته (خبرے) کوی او ستاسو حال دې چاته نه وائی ، که هغوئ

اِنْ يَّظْهَرُوْا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوْكُمْ اَوْ يُعِيْدُوْكُمْ فِيْ مِلَّتِهِمْ

که غالب شی دوی | په تاسو باندې | نو سنګسار به کړی تاسو | یا به واپس راولی تاسو | په خپل دین کښې

درباندے خبر شو نو سنګسار به مو کړی ، او خپل مذهب ته به مو بیا واپس کړی

وَلَنْ تُفْلِحُوْٓا اِذًا اَبَدًا ۝۲۰ وَكَذٰلِكَ اَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوْٓا

او هیڅ کله به کامیاب نه شئ | په دغه وخت کښې | همیشه | او دغه شان | مونږ خبردار کړل خلق | په دوی باندې | چه پوهه شی دوی

او که چرے داسے وشو نو تاسو به چرے هم کامیاب نه شئ او دغه شان مونږ خلق د هغوئ په حال خبر کړل چه په دے

اَنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّاَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيْهَا ۚ

بیشکه | وعده د الله | رښتیا ده | او دا چه | قیامت | هیڅ شک نشته | په دے کښې

پوهه شی چه د الله تعالیٰ وعده رښتینې ده ، او دا چه د قیامت په راتلو کښې هیڅ شک نشته ،

اِذْ يَتَنَازَعُوْنَ بَيْنَهُمْ اَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوْا عَلَيْهِمْ بُنْيَانًا ۭ

هر کله چه دوی جګړه کوله | په خپل مینځ کښې | د دوی په معامله کښې | نو دوی ووئیل | جوړ کړئ | په دوی | عمارت

هر کله چه (د هغه زمانے خلقو) د دوئ په حقله په خپل مینځ کښې جګړه کوله نو دوئ ووئیل چه په دوئ باندې یو عمارت جوړ

رَبُّهُمْ اَعْلَمُ بِهِمْ ۭ قَالَ الَّذِيْنَ غَلَبُوْا عَلٰٓى اَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ

رب د دوی | ښه پوهه دے | په دوی | دوئیل | هغو خلقو | چه غالب وو | په خپل کار باندې | خامخا به جوړ کړو مونږ

کړئ ، د هغوئ رب ته د هغوئ حال ښه معلوم دے . نو څوک چه په خپل کار باندې غالب وو ، هغوئ ووئیل چه مونږ خو به

عَلَيْهِم مَّسْجِدًا ﴿٢١﴾ سَيَقُولُونَ ثَلٰثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ ۚ وَيَقُولُونَ

په دوی | یو جومات | اوس به وائی دوی | هغوی درې دی | څلورم د دوی | سپی دے | او دوی به وائی دوی

دلته به عبادتخانه جوړوو. (اوس) څوک به وائی چه هغوی درې تنه وو او څلورم ئې سپے وو او څوک به وائی چه پنځه

خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ ۚ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ

هغه پنځه دی | شپږم د دوی | سپی دے | په ویشتلو | غائبانه | او دوی به وائی دوی | هغه اووه دی

تنه وو او شپږم ئې سپے وو ، داټول بے تحقیقه خبرے دی ، او څوک به ووائی چه اووه تنه وو

وَّثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ ۚ قُل رَّبِّي أَعْلَمُ بِعِدَّتِهِم مَّا يَعْلَمُهُمْ

او اتم د دوی | سپی د دوی دے | ته ووایه | زما رب | ښه پوهیدے | په تعداد د دوی | نه دی پوهه په دوی باندې

او اتم د دوی سپے وو ، (اے پیغمبره!) ته ووایه زما رب ته د هغوی شمیر ښه معلوم دے ، په دوی

إِلَّا قَلِيلٌ ۗ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ

مگر لږ خلق | پس جگړه مه کوه | په دې (باره) کښې | سیوا د بحث | ظاهری (سرسری) نه | او پوښتنه مه کوه

باندې صرف لږ غونډې خلق پوهیږي، پس ته د سرسری بحث نه سیوا د دوی په باره کښې زیات بحث مه کوه او د دوی

فِيهِم مِّنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَايْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذٰلِكَ

په دې (باره) کښې | په هغوی کښې | له هیچا نه | او مه وایه | هیڅ څیز ته | چه بیشکه زه کوونکیم | دا

په حقله په دې خلقو کښې د هیچا نه پوښتنه مه کوه . او د هیڅ څیز په حقله داسې مه وایه چه زه به ئې صبا له

غَدًا ﴿٢٣﴾ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ ۚ وَاذْكُر رَّبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ

صبا ته | مگر دا چه | وغواړی الله | او یادوه | خپل رب | هرکله چه له تا نه هیر شی | او ووایه

کوم ، سوا د دے نه چه الله تعالیٰ ئې غواړی او خپل رب یادوه هرکله چه څیزه درنه هیر شی او ووایه

عَسَىٰ أَن يَهْدِيَنِ رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هٰذَا رَشَدًا ﴿٢٤﴾ وَلَبِثُوا

امید دے | چه ما ته لار وښائی | زما رب | زیاته نزدے | له دے نه | د ښیگړے | او دوی پاتے شول

چه امید دے چه زما رب ما ته داسے لار وښائی چه د دے نه ډیره نزدے (خیره) لاره سمه کړی او دغه خلق

فِي كَهْفِهِمْ ثَلٰثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ

په غار کښې | درے | سوه | کاله | او زیات کړل دوی | نهه (کالونه) | ووایه | الله

په خپل غار کښې نهه کاله د پاسه درے سوه کاله (او د ګ) پاتے شول . ته ووایه چه الله تعالیٰ

أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا ۖ لَهُ غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۖ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ ۚ

ښه پوهیدے | چه څومره موده دوی پاتے شول | هم د هغه دی | غیب | د آسمانونو | او د زمکے | هغه ښه وینی | او ښه اوری

ته ښه معلومه ده چه څومره موده پاتے شوی وو ، هغه ته د آسمانونو او زمکے ټولے غیبی خبرے معلومے دی هغه عجیبه لیدونکے

مَا لَهُم مِّن دُونِهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ وَاتْلُ

نشته دوی ته باره | له هغه نه سیوا | څوک مددګار | او هغه نه شریکوی | په خپل حکم کښې | څوک | او ته لوله

او عجیبه اوریدونکے دے. الله نه سیوا د دوی بل مددګار نشته او نه هغه په خپل حکم کښې بل څوک شریکوی . او ته لوله

مَآ اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ ۚ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمٰتِهٖ ۚ

هغه څه چه | وحی ئې شوې دۀ | ستا طرف ته | ستا د رب له کتاب نه | نشته هیڅوک بدلونکے | د هغه د خبرو

کوم وحی چه درته د خپل رب د کتاب په ذریعه راغلے ده ، د هغه د خبرو هیڅ بدلون اکیدے نۀ شي

وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُوْنِهٖ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾ وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِيْنَ

او ته به هیڅ کله ونۀ مومې | د هغۀ نه سیوا | څۀ پناه | او راټینګ کړه | خپل ځان | د هغه خلقو سره

او د هغۀ نه بغیر به هیچرے تۀ پناه بیا نۀ مومې (اے پیغمبره!) تۀ خپل ځان په هغه چا پورے تړلے ساته

يَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيْدُوْنَ وَجْهَهٗ

چه بلی | خپل رب | سحر | او ماښام | دوی غواړی | رضا د دهٔ

چه سحر ماښام خپل پروردګار یادوی او د هغهٔ رضامندی غواړی

وَلَا تَعْدُ عَيْنٰكَ عَنْهُمْ ۚ تُرِيْدُ زِيْنَةَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ وَلَا تُطِعْ

او نۀ دِ تیریږی | ستا سترګے | له دوی نه | چه غواړے ته | ښائست | د ژوند د دُنیا | او مۀ منه وینا

او خپلے سترګے د هغوئ نه مۀ اړوه چه د دنیا د ژوند د ښائست طلب ګار شے او د هغه چا خبره مۀ

مَنْ اَغْفَلْنَا قَلْبَهٗ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوٰىهُ وَكَانَ اَمْرُهٗ

د هغه چا | چه غافل کړے دے موږ | زړهٔ د هغهٔ | د خپل ذکر نه | او پیروی ئے کړے ده | د خواهش خپل | او دے | کار د هغهٔ

منه چه د هغهٔ زړهٔ موږ د خپل ذکر نه غافل کړے دے او هغهٔ د خپل خواهش پیروی وکړه او د هغهٔ کار د

فُرُطًا ﴿٢٨﴾ وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكُمْ ۗ فَمَنْ شَآءَ فَلْيُؤْمِنْ

له حده تیر شوے | او ته ووایه | دا حق دے | له طرف د رب ستاسو نه | نو څوک چه | غواړی | نو ایمان دِ راوړی

حد نه تیر شوے دے او دا ووایه چه دا قرآن ستاسو د رب له طرف نه برحق دے نو څوک چه غواړی ایمان دِ راوړی

وَّمَنْ شَآءَ فَلْيَكْفُرْ ۙ اِنَّآ اَعْتَدْنَا لِلظّٰلِمِيْنَ نَارًا ۙ اَحَاطَ بِهِمْ

او څوک چه غواړی | نو کافر دِ شی | بیشکه موږ تیار کړے دے | ظالمانو د پاره | اور | راګیر به کړی | دوی

او څوک چه غواړی نو کفر دِ وکړی ، موږ ظالمانو له داسے اور تیار کړے دے چه د هغې پردے به ترے نه د هغې

سُرَادِقُهَا ۗ وَاِنْ يَّسْتَغِيْثُوْا يُغَاثُوْا بِمَآءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي

پردے د هغې | او که چیرے | دوی فریاد وکړی | نو فریاد به ئې واوری | په اوبو | په شان د ویلے شوی تانبے | چه وریتوی به

غارے راچاپیره وی او که چرے هغوی (د تندے) فریاد کوی نو د ویلے شوی تانبے په شان یشیکے اوبهٔ به ورته ملاویږی چه

الْوُجُوْهَ ۗ بِئْسَ الشَّرَابُ ۗ وَسَآءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا

مخونه | بد | څښل دی | او بد دے | ځائے د استوګنے | بیشکه | هغه خلق چه | ایمان ئے راوړید

مخونه به وریت کړی ، څومره خراب څښل به وی او څومره خراب ځائے به وی . بیشکه چا چه ایمان راوړے دے

وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اِنَّا لَا نُضِيْعُ اَجْرَ مَنْ اَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾

او عمل ئے وکړو | نیک | بیشکه موږ | نۀ ضائع کوو | اجر | چا چه | ښۀ کړے دے | عمل

او نیک کارونه ئے کړی دی نو موږ د هغه چا اجر هیڅکله نۀ ضائع کوو چه نیک کارونه کوی

أُولَٰٓئِكَ لَهُمْ جَنَّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهِمُ ٱلْأَنْهَٰرُ يُحَلَّوْنَ

هم دا خلق دي | چه دوئ پاره | باغونه دي | د همیشه اوسیدو | بهیږي | لاندې د دوئ نه | نهرونه | اچولے به شي دوئ ته

دا هغه خلق دي چه دوئ له همیشه اوسیدو باغونه دي چه لاندې به ترے نه ویالے بهیږي، د سرو زرو

فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِّن سُندُسٍ

په هغې کښې | کنګڼ | د سرو زرو | او دوئ به اغوندي | جامې | شنې | د باریکو ریښمو

کنګڼ به ورته (په لاسونو کښې) اچولے شي، او شنې نرئ او غټې ریښمینې جامې به

وَإِسْتَبْرَقٍ مُّتَّكِـِٔينَ فِيهَا عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ ۚ نِعْمَ ٱلثَّوَابُ وَحَسُنَتْ

او غټو ریښمو | تکیه لګوونکي به وي | په هغې کښې | په تختونو | ښه | جزا ده | او ښه ده دے

اغوندي، په تختونو به ئے تکیه لګولے وي، څنګه ښه بدله ده، او څنګه ښه

مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾ وَٱضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا رَّجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ

ځائے د آرام | او بیان کړه | دوئ ته | مثال (حال) | د دوو سړو | مونږ جوړ کړل | یو له دوئ نه | دوه باغونه

ځائے دے. او اے پیغمبره! ته دوئ ته د هغه دوه کسانو حال واوروه چه مونږ یو کښې یو ته د انګورو دوه باغونه

مِنْ أَعْنَٰبٍ وَحَفَفْنَٰهُمَا بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا ﴿٣٢﴾

د انګورو د اونو | او مونږ راګیر کړل دا دواړه | د کجورو (په اونو) | او جوړ کړو مونږ | په مینځ د دوئ کښې | فصل

ورکړي وو او هغه مو د کجورو په اونو کښې راګیر کړي وو او د هغه باغونو تر مینځه مو (شنه زرغون) پټي جوړ کړي وو.

كِلْتَا ٱلْجَنَّتَيْنِ ءَاتَتْ أُكُلَهَا وَلَمْ تَظْلِم مِّنْهُ شَيْـًٔا ۚ وَفَجَّرْنَا

دواړو | باغونو به | راوړلے | میوے خپلے | او نه | به ئے کمولو | له میوے نه | څه څیز | او جاري کړے وو مونږ

دواړو باغونو به خپلے پوره پوره میوے ورکولے او د دواړو پیداوار کښې به هیڅ قسم لږ کے نه راتلو او مونږ د دے

خِلَٰلَهُمَا نَهَرًا ﴿٣٣﴾ وَكَانَ لَهُۥ ثَمَرٌ فَقَالَ لِصَٰحِبِهِۦ وَهُوَ يُحَاوِرُهُۥٓ

د دواړو په مینځ کښې | ویالے | او وه | ده سره | میوے | نو ده وویل | خپل ملګري ته | او ده خبرے کولے د هغه سره

دواړو (باغونو) تر مینځه د اوبو ویالے بهولے وو. او د ډیرو نورو هم میوه وغیره وه نو هغه خپل ملګري ته په خبرو خبرو کښې

أَنَا۠ أَكْثَرُ مِنكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿٣٤﴾ وَدَخَلَ جَنَّتَهُۥ

زه | ډیر یم | له تا نه | په مال کښې | او زیات عزتمند یم | په لحاظ د خلقو | او دے داخل شو | په خپل باغ کښې

دوئیل چه زه تا نه په مال کښې هم زیات یم او په جتو دړبانو هم غالب یم. او هغه خپل باغ ته ورننوتو.

وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِۦ قَالَ مَآ أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَٰذِهِۦٓ أَبَدًا ﴿٣٥﴾

او دے | ظلم کوونکے وو | په خپل ځان | ده دوئیل | زه ګمان نه کوم | چه برباد به شي | دا | چرے

او په خپل ځان ئے زیاتے کولو. هغه وئیل چه زه خیال نه کوم چه دا (باغ) به برباد شي

وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةً وَلَئِن رُّدِدتُّ إِلَىٰ رَبِّى لَأَجِدَنَّ

او زه ګمان نه کوم | چه قیامت به | قائم شي | او که چرے | زه واپس کړے شوم | خپل رب ته | نو خامخا به بیا مومم

او نه دا خیال کوم چه قیامت به (چرے) راشي. او که زه خپل رب ته (بالفرض) پسته ورسیدم نو د دے

ع ۹ ۱۶

خَیْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا ﴿٣٦﴾ قَالَ لَهٗ صَاحِبُهٗ وَهُوَ یُحَاوِرُهٗٓ اَكَفَرْتَ
وبریشهٔ | له دے نه | ځائے د ورتلو | وویل | ده ته | ملګری د ده | او هغه د ده سره خبرے کولے | آیا ته کفر کوے
(باغ) نه به هم بهتر ځائے بیا موم (په دے بانډ) هغه ملګری ورته وویل کوم چه ورسره خبرے کولے چه آیا ته
بِالَّذِیْ خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوّٰىكَ
هغه سره چا چه | ته ئے پیدا کړے | له خاورے نه | بیا | له نطفے نه | بیا | ئے ته پوره جوړ کړے
د هغه ذات نه انکار کوے کوم چه ته ئے د خاورے نه پیدا کړے؟ بیا ئے د څاڅکی (د اوبو) نه جوړ کړے او بیا ئے سم دم
رَجُلًا ﴿٣٧﴾ لٰكِنَّا۠ هُوَ اللّٰهُ رَبِّیْ وَلَآ اُشْرِكُ بِرَبِّیْٓ اَحَدًا ﴿٣٨﴾
سړے | لیکن زه (وایم) | هم هغه الله | زما رب دے | او زه نه شریکوم | خپل رب سره | هیڅوک
سړے جوړ کړے. لیکن زه خو دا وایم چه هم الله تعالیٰ زما رب دے او زه خپل رب سره څوک نه شریکوم.
وَلَوْلَآ اِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَآءَ اللّٰهُ ۙ لَا قُوَّةَ اِلَّا
او ولے نه | هر کله چه ته داخل شوے | خپل باغ ته | تا وویل | څه چه الله غوښتلی وی | نشته د قوت | مګر صرف
او هر کله چه ته خپل باغ ته ورننوتے نو تا دا ولے ونه وئیل چه الله چه څه غواړی (هغه کیږی) د الله د مدد نه
بِاللّٰهِ ۚ اِنْ تَرَنِ اَنَا اَقَلَّ مِنْكَ مَالًا وَّوَلَدًا ﴿٣٩﴾ فَعَسٰی رَبِّیْٓ
د الله (ورکړے شوے) | که ګورې ته ما | چه زه کم یم | له تا نه | په مال کښے | او اولاد کښے | نو شاید چه | زما رب
بغیر هیڅ طاقت نشته. که چرے ته ما په مال او اولاد کښے خپل ځان نه کم ګورے، نو نزدے ده چه زما رب
اَنْ یُّؤْتِیَنِ خَیْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَیُرْسِلَ عَلَیْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَآءِ
ما ته راکړی | ښه | ستا له باغ نه | او راولیږی | په هغه (باغ) | آفت | له آسمان نه
ما له ستا نه ښه باغ راکړی او په دے باغ بانډے د بره نه یو غیبی آفت راولی
فَتُصْبِحَ صَعِیْدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾ اَوْ یُصْبِحَ مَآؤُهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِیْعَ
بیا هغه شی | د خاورے میدان | خویونکے | یا شی | او به د هغے | ښکته | بیا ته هیڅکله ونه کړے شے
او دا (باغ) آوار ښویدونکے میدان پاتے شی. یا د دے باغ اوبه په کوهی کښے لاندے شی او بیا ئے ته (د راخیژولو)
لَهٗ طَلَبًا ﴿٤١﴾ وَاُحِیْطَ بِثَمَرِهٖ فَاَصْبَحَ یُقَلِّبُ كَفَّیْهِ عَلٰی مَآ اَنْفَقَ
د دے | تلاش | او چاپیره شو (عذاب) | په میوو د هغه | پس شو هغه | چه مروړل ئے | خپل لاسونه | په هغه څه چه | ده لګولی وو
هیڅ کوشش ونه کړے شے نو د هغه د میوو نه عذاب راچاپیره شو نو هغه په هغه سرمایه لاسونه ومروړل کوم چه
فِیْهَا وَهِیَ خَاوِیَةٌ عَلٰی عُرُوْشِهَا وَیَقُوْلُ یٰلَیْتَنِیْ لَمْ اُشْرِكْ
په هغے کښے | او هغه | راپریوتے وو | په خپلو چتونو | او ده وئیل | اے کاش! | ما نه شریکولے
هغه په هغے کښے لګولے وه او د هغے باغ پټول شپړونه راپریوتی وو، او دا به ئے وئیل چه اے کاش! ما د خپل رب
بِرَبِّیْٓ اَحَدًا ﴿٤٢﴾ وَلَمْ تَكُنْ لَّهٗ فِئَةٌ یَّنْصُرُوْنَهٗ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ
خپل رب سره | هیڅ کس | او نه شو | ده د پاره | هیڅ ټولے | چه د ده مدد ئے کړے وے | د الله نه سیوا
سره هیڅوک شریک کړے نه وے. او هیڅ یو داسے ټولے ورسره ملګرے نه شو چه د الله په مقابله کښے ئے د هغه مدد

وَمَا كَانَ مُنْتَصِرًا ﴿۴۳﴾ هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلّٰهِ الْحَقِّ ۚ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا

او نه وو ځکه د بدلے اخستو قابل | په داسے موقع | اختیار | د الله د پاره دے | برحق | هغه | بهتر دے | په ثواب ورکولو کښے

کمزے وے او نه ئے (د مرغږم) بدله اخستے شوه . په داسے وخت کښے کارونه صرف د برحق خدائے کار دے . هم هغه بهتر ثواب

وَّخَيْرٌ عُقْبًا ﴿۴۴﴾ وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَآءٍ

او بهتر دے | په بدله ورکولو کښے | او بیان کړه | دوی د پاره | مثال | د ژوند د دنیا | چه هغه په شان د اوبو دے

ورکوونکے او غوره بدله ورکوونکے دے . او (اے نبی! ته) دوی ته د دنیا د ژوند مثال بیان کړه (هغه داسے دے) لکه چه

اَنْزَلْنٰهُ مِنَ السَّمَآءِ فَاخْتَلَطَ بِهٖ نَبَاتُ الْاَرْضِ فَاَصْبَحَ

چه موږ دا رالیږلې وي | له آسمان نه | پس ورګډ شو | د دے په ذریعه | شینکے | د زمکے | بیا هغه شوه

اوبه ، کومے چه موږ د آسمان نه راکوزوو ، بیا د هغے په وجه ښه ګڼ شینکے راوټوکیږي او بیا هغه ذرے

هَشِيْمًا تَذْرُوْهُ الرِّيٰحُ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿۴۵﴾

چوره چوره | چه الوزوي هغه لره | هواګانے | او دے الله | هر څيز باندے | قدرت لرونکے

ذرے شي چه باد ئے (اخوا دیخوا) الوزوي او الله تعالیٰ په هر څيز پوره پوره قدرت لري

اَلْمَالُ وَالْبَنُوْنَ زِيْنَةُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ وَالْبٰقِيٰتُ الصّٰلِحٰتُ خَيْرٌ

مال | او ځامن | زینت دی | د دنیا په ژوند کښے | او باقي پاتے کیدونکي | نیکیانے | غوره دي

مال او اولاد خو تش د دنیا د ژوندون ښائست دے او باقي پاتے کیدونکي نیک عملونه چه دي ، نو هغه ستا

عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ اَمَلًا ﴿۴۶﴾ وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى

ستا د رب په نزد | په ثواب کښے | او ډیر ښه دي | په اُمید کښے | او په کومه ورځ | چه روان به کړو موږ | غرونه | او ته به وینے

د رب سره د ثواب په حقله هم ښه دے او د اُمید ساتلو په حقله هم ښه دے او په کومه ورځ چه موږ غرونه روان کړو او ته به

الْاَرْضَ بَارِزَةً ۙ وَّحَشَرْنٰهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ اَحَدًا ﴿۴۷﴾

زمکه | هوار میدان | او موږ به دوی جمع کړو | بیا به موږ پرېنږدو | له دوی نه | هیڅوک

وینے چه ټوله زمکه یو هوار میدان پاتے شوے ده او موږ به خلق جمع کړو نو هیڅوک به پکښے باقي پرے نه ږدو -

وَعُرِضُوْا عَلٰى رَبِّكَ صَفًّا ۗ لَقَدْ جِئْتُمُوْنَا كَمَا خَلَقْنٰكُمْ

او دوی به پیش کړے شي | ستا د رب په وړاندے | په قطار کښے | بیشکه تاسو راغلئ موږ ته | څنګه چه موږ پیدا کړي وئ

او ټول به ستا د رب په وړاندے په قطارونو کښے ولاړ پیش کولے شي (او ورته به ویلے شي) څنګه چه موږ تاسو په اول ځل پیدا کړي وئ

اَوَّلَ مَرَّةٍ ۢ بَلْ زَعَمْتُمْ اَلَّنْ نَّجْعَلَ لَكُمْ مَّوْعِدًا ﴿۴۸﴾ وَوُضِعَ الْكِتٰبُ

په اول ځل | بلکه تاسو ګمان کولو | چه موږ به هیڅ کله مقرر نه کړو | تاسو د پاره | څه میعاد | کښیښوے شي | اعمال نامه

هغسے (نن) تاسو موږ ته راغلي یئ لیکن تاسو خو دا خیال وو چه موږ به درباندے (دا) مقرر وخت نه راولو او عمل نامه به کیښودے شي

فَتَرَى الْمُجْرِمِيْنَ مُشْفِقِيْنَ مِمَّا فِيْهِ وَيَقُوْلُوْنَ يٰوَيْلَتَنَا مَالِ

پس وبه وینے | ګناهګاران | ویریدونکي | له هغه څه نه چه په هغے کښے دي | او وبه وائي | اے افسوس! | څه حال دے

نو ته به مجرمان ووینے چه د هغے (د لیک) نه ویریږي او دا به وائي چه هائے زمونږ بده نصیبه ! د دے عمل نامے خو عجیبه

هٰذَا الْكِتٰبِ لَا يُغَادِرُ صَغِيْرَةً وَّلَا كَبِيْرَةً اِلَّآ اَحْصٰهَا ۚ

دَ دے | عملنامے | چہ نۂ پریږدی | هیڅ وړه ګناه | او نۂ | لویه | مګر راګیره کړے ئے ده هغه

حال دے چه هیڅ یوه ګناه نۂ وړه او نۂ لویه ئے باقی پریښودے ده خو هره یوه ئے لیکلے ده ۔

وَوَجَدُوْا مَا عَمِلُوْا حَاضِرًا ؕ وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ اَحَدًا ﴿۴۹﴾

او بیا به مومی | هغه څه | دوی کړی دی | (خپل) وړاندې | او ظلم به و نۂ کړی | رب ستا | په هیچا

او کوم عملونه چه ئے کړی هغه دی به ټول موجود بیا مومی ، او ستا رب په هیچا زیاتے نۂ کوی

وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِيْسَ ؕ

او هرکله چه ووئیل مونږ | فرښتو ته | سجده وکړئ | آدم ته | پس سجده وکړه دوی | سیوا | د ابلیس نه

او هرکله چه مونږ فرښتو ته حکم وکړو چه تاسو آدم علیه السلام ته سجده وکړئ نو ټولو سجده وکړه مګر ابلیس (ونۂ)

كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ اَمْرِ رَبِّهٖ ؕ اَفَتَتَّخِذُوْنَهٗ وَذُرِّيَّتَهٗٓ

هغه وو | له پیریانو نه | پس هغۂ نافرمانی وکړه | د خپل رب د حکم | نو آیا تاسو جوړوئ هغه | او | د هغۂ اولاد

کړه) ، هغه په (اصل کښې) پیرے وو نو د خپل رب د حکم نه ئے نافرمانی وکړه نو آیا اوس تاسو هغه او د هغۂ اولاد

اَوْلِيَآءَ مِنْ دُوْنِيْ وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ ؕ بِئْسَ لِلظّٰلِمِيْنَ بَدَلًا ﴿۵۰﴾

دوستان | زما نه سیوا | او هغه دی | ستاسو | دښمنان | بد دے | د ظالمانو د پاره | بدله

زما په مقابله کښې په دوستئ نیسئ ، حال دا چه هغوئ خو ستاسو (ښکاره) دښمنان دی ظالمانو ته څومره خرابه بدله ورکړے شو

مَآ اَشْهَدْتُّهُمْ خَلْقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَا خَلْقَ اَنْفُسِهِمْ ۪

نۂ وو حاضر کړی ما دوی | (په وخت) د پیدا ښت | د آسمانونو | او د زمکے | او نۂ (په وخت) د پیدا ښت د دوی ځانونو

ما نۂ خو دوئ د آسمانونو او د زمکے د پیدا ښت په وخت کښې رابللی وو او نۂ د دوئ د خپل پیدا ښت په وخت کښې

وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّيْنَ عَضُدًا ﴿۵۱﴾ وَيَوْمَ يَقُوْلُ نَادُوْا

او نۂ یم زۂ | نیوونکے | د ګمراه کوونکو | مددګاران | او په کومه ورځ | چه الله وفرمائی | راوغواړئ

او زۂ داسے (عاجزه) نۂ وم چه ګمراه کوونکی به م خپل مددګاران جوړول او په کومه ورځ چه (الله) وفرمائی چه زما

شُرَكَآءِيَ الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَهُمْ وَجَعَلْنَا

زما شریکان | په کوم چه | تاسو ګمان کولو (د معبود) | پس دوی آ هغوئ راوبلی | نو هغوی به جواب ورنکوی | دوی ته | او مونږ به جوړ کړو

هغه شریکان راوغواړئ په کوم چه تاسو (د معبودانو) خیال کولو نو دوئ به ئے راوبلی خو هغوئ به هیڅ جواب ورنۂ کړی

بَيْنَهُمْ مَّوْبِقًا ﴿۵۲﴾ وَرَاَ الْمُجْرِمُوْنَ النَّارَ فَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ مُّوَاقِعُوْهَا

د دوی په مینځ کښې | یوه پرده | او ووبه وینی | مجرمان | اور | نو دوی به یقین وکړی | چه دوی | پریوتونکی دی په دے کښے

او مونږ به د دوئ (او د معبودانو) ترمینځه یوه پرده ګرځوو او مجرمان به (په خپلو سترګو) دوزخ ووینی او دا یقین به ئے راشی چه

وَلَمْ يَجِدُوْا عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿۵۳﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ

او دوی به نۂ مومی | له هغے نه | ځۂ لار (د بچ وتلو) | او بیشکه | په رنګ رنګ مونږ بیان کړل | په دے قرآن کښے

دوی په کښے ورغورځیدونکی دی او د هغے نه د بچ کیدو به هیڅ لاره نۂ مومی ، او مونږ په دے قرآن کښے د خلقو (د پوهولو) د پاره

لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ۚ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾

د پاره د خلقو | د هر قسم | مثالونه | او دے | انسان | د هر څيز نه زيات | جګړه مار

رنګ رنګ مثالونه بيان کړل ، خو انسان په جګړه کولو کښے د هر څه نه سيوا دے ۔

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا

او نه دے منع کړې | خلق | چه دوی ايمان راوړی | هر کله چه راغلو دوی ته | هدايت | او چه بخښنه وغواړی

او دا خلق د هدايت راتلو نه پس نو څه څيز د ايمان راوړلو نه او د خپل رب نه د بخښنے غوښتلو نه

رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ

له رب خپل نه | سيوا د دے نه چه | راشی دوی ته | طريقه د مخکنو خلقو | يا راشی دوی ته | عذاب

منع کړی دی؟ خو بس دا چه (دوی انتظار کوی چه) د مخکنو خلقو غوندے معامله د دوی سره وشی يا د عذاب

قُبُلًا ﴿٥٥﴾ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ ۚ وَيُجَادِلُ

مخامخ | او مونږ نه ليږو | پيغمبران | مګر زيری ورکوونکی | او ويرونکی | او جګړه کوی

مخامخ عذاب راشی ۔ او مونږ پيغمبران صرف په دے وجه راليږو چه خلقو ته زيرے واوری او عذاب نه ئے ووېروی او کوم

الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ ۖ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي

هغه خلق | چه کافران شول | په ناحقه | چه بے اثره کړی دوی | په دے سره | حقه (خبره) | او ونيول دوی | آيتونه زما

خلق چه منکران دی په ناحقه جګړے کوی چه حق پرے بے اثره کړی ، او هغوی خو زما د قدرت

وَمَا أُنْذِرُوا هُزُوًا ﴿٥٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ

او هغه څه | چه دوی پرے ويرولے شی | په توقه | او څوک دے | زيات ظالم | له هغه چا | چه پوهه کړے شی | په آيتونو د رب خپل

نخښے او کوم څيز نه چه ويرولے شی (هغه ټول) ټوقے مسخرے ګڼړی او د هغه چا نه زيات ظالم څوک کيدے شی؟ چه د خپل رب

فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ ۚ إِنَّا جَعَلْنَا

نو هغه مخ واړوی | له هغے نه | او هغه هير کړی | هغه څه | چه وړاندے ليږلی دی | دواړو لاسونو د ده | بيشکه مونږ اچولی دی

(د قدرت) د نخښو په ذريعه ورته نصيحت وکړے شی نو هغه ترے نه مخ وګرځوی او خپل (د ګناه) کارونه هير کړی او مونږ

عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا

د دوی په زړونو باندے | پردے | چه دوی په دے پوهه (نه) شی | او د دوی په غوږونو کښے | درونوالے

د دوی په زړونو باندے پردے راغوړولے دی چه ګنی په دے (قرآن) پوهه شی او د دوی په غوږونو درانه

وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾ وَرَبُّكَ

او که چرے | ته دوی راوبلے | هدايت طرف ته | نو دوی به هيڅکله لاره بيا نه موندی | په دغه وخت | هيشه | او ستا رب

کړی دی او که ته ئے (هر څو مره) سمے لارے ته راوبلے خو دوی به هيچرے سمے لارے ته رانه شی ۔ او ستا رب

الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ ۖ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَّلَ لَهُمُ

بخښونکے | خاوند د رحمت دے | که چرے هغه نيولے دوی | په هغه څه چه کړی دی | نو هغه به زر راليږلے وو | دوی ته

بخښونکے ډير رحم کوونکے دے ۔ که الله تعالیٰ د دوی په عملونو باندے د دوی نيول کولے نو ډير ستی به ئے پرے

الْعَذَابَ ۚ بَلْ لَّهُمْ مَّوْعِدٌ لَّنْ يَّجِدُوْا مِنْ دُوْنِهٖ مَوْئِلًا ﴿۵۸﴾

عذاب | بلکه | دوی د پاره | یو میعاد دے | چه هیڅکله به دوی بیا نه مومی | د دے نه سیوا | د پناه ځائے

عذاب راوستے وو، خو دوی له ئے داسے یو وخت مقرر کړے وو چه د هغے نه په هیڅ ځائے کښے پناه موندلے نه شی

وَتِلْكَ الْقُرٰٓى اَهْلَكْنٰهُمْ لَمَّا ظَلَمُوْا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَّوْعِدًا ﴿۵۹﴾

او دا | کلی چه | مونږ دوی هلاک کړل | هر کله چه دوی ظلم وکړو | او مونږ مقرر کړو | د دوی د تباهئ د پاره | یو مقرر وخت

او دغه کلی هر کله چه دوی ظلم وکړو مونږ تباه کړل او مونږ د دوی د تباهئ د پاره یو وخت مقرر کړے وو

وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِفَتٰىهُ لَآ اَبْرَحُ حَتّٰٓى اَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ

او هر کله چه دوئیل | موسیٰ | خپل ځوان (شاګرد) ته | زه به نه ودریږم | ترڅو چه | زه ورسیږم | د ملاویدو ځائے | د دوو دریابونو

او هر کله چه موسیٰ خپل شاګرد ته دوئیل چه زه به روان یم ترڅو چه زه د دوو بحرونو ته ورسم

اَوْ اَمْضِيَ حُقُبًا ﴿۶۰﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوْتَهُمَا فَاتَّخَذَ

یا به روان یم | ترکلونو | بیا هر کله چه هغه دواړه ورسیدل | ځائے د ملاویدو ته | د دواړو ترمینځ | نو هیر کړو دواړو | کب خپل | پس ونیوله هغه

کنی په کلونو کلونو به د غسے منزل کوم نو هر کله چه دواړه تنه هغے دوبندئ ته ورسیدل نو خپل مهے ترے هیر شو نو هغه په

سَبِيْلَهٗ فِى الْبَحْرِ سَرَبًا ﴿۶۱﴾ فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتٰىهُ اٰتِنَا

لاره خپله | په دریاب کښے | په شان د سرنګ | بیا هر کله | چه دوی وړاندے تیر شول | نو دوئیل | خپل شاګرد ته | راوړه مونږ ته

دریاب کښے (ځان له) لار ونیوله چه یو سرنګ جوړ وو. نو هر کله چه دواړه وړاندے تیر شول نو موسیٰ خپل شاګرد ته دوئیل چه

غَدَآءَنَا ۫ لَقَدْ لَقِيْنَا مِنْ سَفَرِنَا هٰذَا نَصَبًا ﴿۶۲﴾ قَالَ اَرَءَيْتَ اِذْ

ناشته زمونږ | بیشکه ومونده مونږ | د خپل دے سفر نه | تکلیف | هغه دوئیل | آیا تا ولیدل؟ | هر کله چه

ناشته راوړه، مونږ خو په دے ننئ منزل باندے ډیر ستړی شو. هغه ورته دوئیل آیا تا ونه لیدل؟

اَوَيْنَآ اِلَى الصَّخْرَةِ فَاِنِّىْ نَسِيْتُ الْحُوْتَ ۫ وَمَآ اَنْسٰىنِيْهُ اِلَّا

مونږ ناست وو | د ګټ خوا ته | نو بیشکه ما | هیر کړو | کب | او هیر نه کړو له ما نه | مګر

هر کله چه مونږ د هغه ګټ خوا ته ناست وو نو زما نه کب (هم هلته) هیر شو او زما نه (تا ته) د هغے ذکر کول

الشَّيْطٰنُ اَنْ اَذْكُرَهٗ ۚ وَاتَّخَذَ سَبِيْلَهٗ فِى الْبَحْرِ ۖ عَجَبًا ﴿۶۳﴾ قَالَ

شیطان | چه ما ذکر کړے وے د هغے | او هغه ونیوله | خپله لاره | په دریاب کښے | په عجیبه طریقه | موسیٰ دوئیل

شیطان هیر کړل. او کب خو په دریاب کښے ځان له په عجیبه شان لار جوړوله موسیٰ دوئیل

ذٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ ۖ فَارْتَدَّا عَلٰٓى اٰثَارِهِمَا قَصَصًا ﴿۶۴﴾ فَوَجَدَا

هم دا د (هغه ځائے) | چه مونږ لټولو | بیا هغه دواړه را واپس شول | په نخښو د قدمونو خپلو | چه کتل ئے | پس بیا موندو دوی

چه هم دا خو هغه ځائے دے چه مونږ لټولو، نو دواړه په خپلو قدمونو پسے ا ډ دلی روان شول، نو هغوی زمونږ په

عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَآ اٰتَيْنٰهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنٰهُ مِنْ لَّدُنَّا

یو بنده | زمونږ له بندګانو نه | چه ورکړے وو مونږ هغه ته | رحمت | له خپل ځان نه | او مونږ علم ورکړے وو هغه ته | له خپل ځان نه

بندګانو کښے یو بنده بیا موندلو، چه مونږ ورباندے خپل فضل کړے وو او د خپل طرف نه مو ورته یو (خاص) علم

عِلۡمًا ﴿۶۵﴾ قَالَ لَهٗ مُوۡسٰی هَلۡ اَتَّبِعُكَ عَلٰۤی اَنۡ تُعَلِّمَنِ مِمَّا

یو علم | دوئیل | هغهٔ ته | موسیٰ ؑ | آیا پیروی وکړم ستا | په دې (خبره) چه ته زده کړې ماته | له هغهٔ نه

ښودلے وو. موسیٰ هغهٔ ته ووئیل آیا زهٔ تا سره لاړ شم؟ په دے شرط چه ته ماته د ښیګړے هغه خبرے

عُلِّمۡتَ رُشۡدًا ﴿۶۶﴾ قَالَ اِنَّكَ لَنۡ تَسۡتَطِیۡعَ مَعِیَ صَبۡرًا ﴿۶۷﴾

چه ښودے شوی ګا تا ته | څهٔ ښیګړه | دهٔ ووئیل | بیشکه ته به | هیڅ کله ونهٔ کړے شے | ماسره | صبر

وښائے کومے چه تا ته ښودے شوی دی (خضرؑ) ووئیل چه ته ماسره په پاتے کیدلو به صبر ونهٔ کړے شے۔

وَكَیۡفَ تَصۡبِرُ عَلٰی مَا لَمۡ تُحِطۡ بِهٖ خُبۡرًا ﴿۶۸﴾ قَالَ سَتَجِدُنِیۡۤ اِنۡ شَآءَ

او څنګه به ته صبر وکړے | په هغه څهٔ | چه احاطه نهٔ ده کړے تا په هغے | د پوهیدو | دهٔ ووئیل | ته به بیا مومے ما | که چرے وغواړی

او د کومے خبرے چه تا ته خبر نشته نو ته په هغے څنګه صبر کولے شے۔ موسیٰؑ ووئیل که الله تعالیٰ وغواړی نو ته به

اللّٰهُ صَابِرًا وَّلَاۤ اَعۡصِیۡ لَكَ اَمۡرًا ﴿۶۹﴾ قَالَ فَاِنِ اتَّبَعۡتَنِیۡ

الله | صبر کوونکے | او زهٔ به نافرمانی نهٔ کوم | ستا | د څهٔ خبرے | دهٔ ووئیل | پس که چرے | پیروی کوے ته زما

ما صابره بیا مومے او زهٔ به (هیڅ کار) ستا د حکم نه خلاف نهٔ کوم (خضرؑ) ووئیل چه بهٔ که ته ماسره پاتے کیدل غواړے

فَلَا تَسۡـَٔلۡنِیۡ عَنۡ شَیۡءٍ حَتّٰۤی اُحۡدِثَ لَكَ مِنۡهُ ذِكۡرًا ﴿۷۰﴾ ع

نو تپوس مهٔ کوه له ما نه | د هیڅ څیز | ترڅو چه | زهٔ بیان کړم | تا ته | د هغے | ذکر

نو زما نه د هیڅ څیز په حقله تپوس مهٔ کوه ترڅو چه زهٔ په خپله د هغے ذکر در ته ونهٔ کړم

فَانۡطَلَقَا ۫ وقفه حَتّٰۤی اِذَا رَكِبَا فِی السَّفِیۡنَةِ خَرَقَهَا ؕ قَالَ

نو دواړه روان شول | ترڅو چه | هر کله دواړه سواره شول | په کشتۍ کښے | هغهٔ سورے وکړو په هغے کښے | موسیٰ ووئیل

نو دواړه روان شول ترڅو چه په یوه کشتۍ کښے سواره شول نو (خضرؑ) په کښے سورے وکړو، موسیٰؑ ورته

اَخَرَقۡتَهَا لِتُغۡرِقَ اَهۡلَهَا ۚ لَقَدۡ جِئۡتَ شَیۡـًٔا اِمۡرًا ﴿۷۱﴾ قَالَ اَلَمۡ اَقُلۡ

آیا تا سورے وکړو په دې کښے | چه ته ډوب کړے | خلق د دے | بیشکه تا وکړو | یو څیز | لوئے | دهٔ ووئیل | آیا ما نهٔ وو وئیلی

ووئیل تا په دې کښے سورے ځکه وکړو چه پکښے سواره خلق ډوب کړے دا خو تا عجیبه کار وکړو۔ (خضرؑ) ووئیل ما نهٔ وئیل چه ته به

اِنَّكَ لَنۡ تَسۡتَطِیۡعَ مَعِیَ صَبۡرًا ﴿۷۲﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذۡنِیۡ بِمَا نَسِیۡتُ

بیشکه ته | به هیڅ کله ونهٔ کړے شے | ماسره | صبر | دهٔ ووئیل | مهٔ نیسه ما | په هغهٔ څهٔ | چه ما هیر کړل

ماسره په پاتے کیدلو صبر ونهٔ کړے شے۔ موسیٰؑ ووئیل چه زما په هیره ما مهٔ نیسه

وَلَا تُرۡهِقۡنِیۡ مِنۡ اَمۡرِیۡ عُسۡرًا ﴿۷۳﴾ فَانۡطَلَقَا ۫ وقفه حَتّٰۤی اِذَا لَقِیَا غُلٰمًا فَقَتَلَهٗ ۙ

او مهٔ اچوه په ما | زما په معامله کښے | سختی | بیا دواړه روان شول | ترڅو چه | هر کله دواړه ملاو شول | یو هلک سره | نو هغهٔ قتل کړو

او زما په دې معامله کښے ماسره ډیره سختی مهٔ کوه۔ نو بیا دواړه روان شول ترڅو چه یو هلک سره ملاو شول نو خضرؑ هغه

قَالَ اَقَتَلۡتَ نَفۡسًا زَكِیَّةًۢ بِغَیۡرِ نَفۡسٍ ؕ لَقَدۡ جِئۡتَ شَیۡـًٔا نُّكۡرًا ﴿۷۴﴾

دهٔ ووئیل | چه تا ووژلو | یو نفس | پاک | بے د قصاص د نفس نه | بیشکه تا وکړو | یو کار | ناخوښه

قتل کړو، موسیٰؑ ووئیل چه بهٔ! تا یو بے ګناه روح بغیر د بدل نه ووژلو؟ دا خو ډیر خراب کار دې وکړو